APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 79
februarie 2006

SÎNTEM CU OCHII PE EI, FIȚI CU OCHII PE NOI!

Aveghea permanent la respectarea prevederilor Acordului încheiat cu Guvernul și, în același timp, la respectarea drepturilor colegilor noștri la locul de muncă, în familie și în societate, este obiectivul major al activității sindicatului nostru în această perioadă, regăsit și în strategia mișcării sindicale pe plan național, ca cea mai importantă problemă abordată la întîlnirea de la Predeal a reprezentanților F.S.L.I. la nivel național desfășurată în perioada 14- 17 februarie. Delegația județului nostru a fost formată din trei reprezentanți: Florin Florescu- președinte, Ștefan Corneanu- secretar executiv și Ioan Andronic- vicepreședinte.

Tot prin Acord, Guvernul s-a angajat, ca, începînd cu luna februarie, să procedeze la asigurarea banilor necesari pentru plata drepturilor salariale cuvenite prin recalcularea salariilor pe perioada 2001-2004, în tranșe lunare pentru salariați pe parcursul a trei ani, și în trei luni pentru pensionari, începînd cu luna martie. În momentul de față calculele au fost făcute în toate unitățile școlare, s-au centralizat la nivelul județelor și la nivel național urmînd ca, în perioada imediat următoare, Guvernul să dea o Ordonanță de Urgență pentru finanțare.

Acordul prevede de asemenea elaborarea Legii salarizării bugetarilor pînă la data de 15 aprilie 2006, urmînd ca pînă la 1 iunie proiectul să fie dezbătut cu sindicatele și, apoi, trimis spre validare Parlamentului. "În acest sens", sîntem cu ochii pe ei, fiți cu ochii pe noi și, în funcție de promptitudinea sau tergiversarea soluționării, vom trece la acțiuni ferme de protest.

Problema celui de al 13-lea salariu, în județul nostru, s-a rezolvat. De asemenea și recuperarea materiei pentru parcurgerea integrală a programei pe perioada grevei.

O problemă ceva mai spinoasă, încă insuficient de clară, nici pentru Inspectorat, nici pentru noi toți, e cea a regimului de "județ pilot" în aplicarea Reformei. În anul 2005 județul nostru a fost nominalizat cu alte 7 județe ale țării, ca județ pilot. Aplicarea Reformei pentru un asemenea tip de județ pilot impune o restructurare din temelii și din punct de vedere organizatoric, și din punct de vedere al bazei materiale și implicit, al finanțării. În acest an regimul de județ pilot a rămas nominalizat doar pentru 3 județe, care au primit și o finanțare corespunzătoare, în timp ce celelalte, între care și Neamțul, au rămas numai în restructurare organizatorică. De aici toate necazurile și neclaritățile. Pe hîrtie se propun fel de fel de soluții, restructurări, dar în realitate ele nu pot fi transpuse, fie din lipsa fondurilor (pentru înființarea unor posturi noi), fie prin restructurarea sau chiar desființarea altora punînd în imposibilitate funcționarea normală a unor unități școlare. Deocamdată, problema rămîne în "coadă de pește", starea de incertitudine continuă.

Și problemele legate de descentralizarea învățămîntului, de respectarea titularizării în aceeași unitate sau chiar de desființarea titularizării, rămîn de mare actualitate și vor sta în atenția Comisiei Paritare ce, sperăm, cu bunăvoința Inspectoratului Școlar (căci de respectarea prevederilor Contractului Colectiv de Muncă nu mai poate fi vorba) să-și reia cît mai curînd activitatea și să reintre pe făgașul normal.

Mai sînt, desigur, multe alte probleme, multe alte situații concrete ce trebuie discutate și rezolvate, de aceea vă solicităm de fiecare dată prezența cu soluții, cu sesizări concrete sau cu sugestii pentru activitatea noastră, a revistei "Apostolul" și a Sindicatului Județean.

Biroul Operativ al S.L.L.I.C. Neamț
Ștefan CORNEANU

PROIECTELE EUROPENE
O ȘANSĂ MEREU VACANTĂ!

Am șovăit ceva vreme înainte de a gîndi un articol pentru publicația dascălilor nemțeni. Întîi fiindcă ar sta sub rigorismul unui nume- aflat mai degrabă în orizontul devenirii pentru un profesor tînăr- deși se cuvine ca "apostolii" să măsoare mereu timpul în tinerețe, adăugate cu fiecare generație ucenicită- "mult prea tînăr" pot spune cei în căderea cărora stau desemnarea "gradațiilor de merit" sau a "celui mai bun profesor al anului". Iar apoi fiindcă... fiecare clipă e un prilej de a adăuga un argument în plus unei anume chemări, găzduită de obicei în paginile Cronicii "Eurofan" din revista "Anotimpuri". Am depășit totodată ezitările cu "bobîrnacul" norocos, hărăzit în nenumărate rînduri în anii mei de învățămînt- atît de lesne de numărat- din umbra redacției susnumite, de la "Gheorghe Cartianu".

Recunosc, n-am încă pasul cert în a răsturna prejudecăți, m-am împărțit prea ades între diogena căutare de "om" în sălile de clasă și străduințele de a cîștiga credibilitatea pe care anii nu ți-o dau (vai!) tocmai în fața celor asemeni ție. Într-atît încît am conceput un teren neutru (și o spun nu fiindcă ar putea fi rețeta imbatabilă, ci fiindcă acolo istorisirea despre mine ca profesor și-a cuibărit începuturile și speranțele): astăzi se numește EUROFAN, clubul EUROFAN (în maniera lui Bond), are cinci ani împliniți, l-am privit schimbîndu-și chipul și vocea cu fiecare dintre cei care au ales să iteească vise și să le dea viață (ce credeați, visele sînt aidoma zmeelor, pot zbura, dar cîtă luptă e să le înalți!), să-și asume curajul replicii, într-atît încît s-o poarte pe scenă, să-i iscodească canoanele pe cît de amatorește pe atît de stăruitor.

Știu, titlul articolului de față chema spre altceva, veți spune. Desigur, alții pot deprinde mai curînd urcușul, nu e nevoie de cinci ani sau de un demers neapărat teatral, dar e absolut sigur că ingredientele unui astfel de triumf (da, triumf) sînt dăruirea fără răgaz și... învățăceii noștri, purtători a tot atîtea așteptări! Celor pentru care titlul acestor rînduri e de absolută noutate și celor ce s-au "împotmolit" undeva, oriunde, în năzuințe excesive, în încercări eșuate, în ani (prea mulți sau prea puțini), în lupta cu gravitația între statutul de suplinitor și cel de titular... mi-ar plăcea să-mi creadă strigătul blagian că ESTE!

E șansa de a păși mai departe, atunci cînd nu știi ce e mai important, numărul pașilor sau al strădaniei de a-i adăuga... Am început prin a completa o aplicație pentru activitățile internaționale F.U.A.J.- Franța, am dat crezare unui pariu cu "a încerca fără a avea nimic de pierdut" și... am cîștigat! Alături de elevii mei, eurofani, am beneficiat de participarea la un

Prof. Alina NISTOR
Colegiul Tehnic "Gh. Cartianu" Piatra Neamț
(Continuare în pag. 3)

Sindromul Meșterului Manole

Demult, demult, România a avut un învățămînt de înaltă performanță. Evident după Franța, țara libertății. Cum am ajuns în top? Datorită unor pedagogi de excepție. Nume? Spiru Haret, Simion Mehedințeanu... Primul a ocupat cel mai înalt fotoliu din învățămînt 12 ani și este considerat un autentic fondator al școlii românești. A înțeles perfect că școala nu poate fi reformată ori cînd, oricum și către oricine. Motivul? Are o doză de conservatorism care trebuie înțeleasă și respectată. Îl putem condamna pe Domnul Trandafir că a existat? Că a luminat atîtea generații de copii cu metodele de atunci?

Viața politică din vremea lui Haret era, ca și acum, tulbure, agitată, îmbîcsită de impostori și carieriști. Guvernele se schimbau precum ciorapii, iar politicienii se porcăiau între ei, pentru un ciolan și cașcaval. Conștient de această situație deplorabilă, Carol I de Hohenzollern îl sfătuia pe premier să-și aleagă miniștrii cu mare atenție. Citez:" Am două dorințe: ministrul de externe să aibă doctoratul în Sorbona iar la învățămînt lasă-l pe Haret, știe carte, acolo e viitorul țării". Cum pot fi interpretate cuvintele regelui? Simplu. Suveranul acorda importanța cuvenită învățămîntului, iar ministerul de resort era condus de un ilustru om de școală.

După Decembrie '89, deci în 16 ani, scaunul ministerului Educației a fost șters de praf de către aproape zece "reformatori". Unul a născocit cornul cu laptele, altul a introdus manualele alternative...dar toți au fost preocupați să demoleze ce au zidit înaintașii. Fiind marcați permanent de sindromul Meșterul Manole. De fapt, marea terciuială a școlii românești a început după "48, cînd ni s-a impus modelul marelui "eliberator"de la Răsărit. Acum, în plină libertate și democrație, fără să mai avem scuza unor imixtiuni străine, i-am aplicat învățămîntului nostru scump și drag serii de "crosee".

Dumitru RUSU

CINE MAI CITEȘTE ASTĂZI?

Schimbările din ultimii 15 ani, mijloacele de informare sau de mass-media pătrund în viața fiecăruia dintre noi, copleșindu-ne cu informațiile lor, comunicația este rapidă, prin telefon, fax, internet. Și, mă întreb la ce bun o oră de limbă și literatură care să-l trimită pe Măria Sa elevul să citească din Eminescu sau fragmente din Marin Preda, să-i torturăm 50 de minute cu lucruri pe care s-ar putea să nu le folosească aparent niciodată?

S-ar părea că răspunsul nu este atît de simplu, pentru că actul educațional al profesorului de limba și literatura română este un factor de gîndire și simțire, de modelare și autocunoaștere. Elevul trebuie să fie ajutat de profesor ca, pe lîngă cunoștințele din programă și manuale, să-și formeze comportamente noi, adecvate, pentru a-și manifesta creativitatea, inițiativa și personalitatea sa.

Un progres școlar este determinat de ce face, cum face profesorul de limba română și, normal, de ce vor să facă și elevii pe care îi are la orele de clasă. Sarcina profesorului de limba română este dificilă pentru că are rolul de a forma la elevi deprinderea de a citi, lectura fiind calea de adaptare, oferind posibilitatea de dezvoltare interioară și spirituală. Ceea ce nu înțeleg foarte mulți elevi este faptul că lectura este un act esențial, actul lecturii avînd la bază un fundal cultural, emoțional și comportamental, care diferă de la un receptor la altul, ceea ce presupune o pregătire a elevului pentru a recepta textul literar.

Receptarea textului literar înseamnă și însușirea normelor ortoepice și ortografice ale limbii române. Studiul literaturii române oferă posibilitatea de a solicita ortografia și ortoepia în interpretarea textului literar.

Ceea ce încerc de foarte multă vreme este să îi fac pe elevi să înțeleagă că lectura este una din importantele căi de formare, îmbogățire și de nuanțare a exprimării.

Ora de limba română înseamnă comunicare literară ce presupune un om și o carte. Lectura nu este doar un act de manifestare a operei, ci un proces de valorificare.

Relația elevului cu textul este dublă: pe de o parte cu opera, iar pe de altă parte, posibilitatea de a comenta, de

Prof. Valerian PERCĂ
(Continuare în pag. 2)

INFORMATICA - PENTRU MINE?

Se pare că tehica- în general- prezintă avantajul stimulării cunoașterii și progresului și suportă critica asupra neglijării naturii umane, a îndepărtării de aceasta.

În formula amintită s-ar putea vorbi și despre domeniul informaticii și a tehnologiei informației?!

Îmi pare exagerată condamnarea tehnologicului ca determinant direct al anulării umanului; de asemenea, mă amuză ideea că "dematerializarea" lumii prin informație ar friza discursul luptei de eliberare a spiritului de trup; atît cît am cunoștință, resimt ca dureroase, dar forțate vestile despre așa- numita "noua generație X".

În același timp, am privit domeniul informaticii cu superioritatea adusă de senzația de confort intelectual și adînca pătrundere a tainelor acestei lumi a celui ce se simte ocrotit de o teorie împotriva tehnicizării care involuntar protejează neștiința sau lipsa cunoștințelor în domeniu; un amalgam de superstiție, superficialitate, prejudecată.

Cred că e dorit a se limita contactul copilului cu calculatorul. Am recomandat cu convingere alternativa cuvîntului viu ce aduce basmul, versul, cîntecul, am crezut în jocurile felurite și adevărate dintre copii ca mod de a trăi natural și firesc realitatea, am arătat spre primăvara verde, spre culorile îmbătrînite, dar calde ale toamnei. Am crezut și încă mai cred că e dorit naturalul în defavoarea artificialului; mi-a fost dat să constat că cel dintîi în nici un caz nu rănește, ci hrănește.

Nu cunosc nici un adult care să fi ajuns la maturitate sub influența excesivă a calculatorului; poate echilibrul interior și armonia sufletească a unui astfel de om mi-ar da de gîndit și aș privi cu simpatie la copiii uitați în fața monitoarelor.

Dar pentru prima dată mă întreb ce justificare ar avea un adult care aude foarte tîrziu de "hard" și "soft". Realizez acum că nu ar fi cu nimic deplasată ideea informaticii ca temă de meditație filosofică...

Ideea aceasta mă determină pentru prima dată să gîndesc altfel decît univoc despre informația obținută cu ajutorul calculatorului, să-mi asum limitele personale, să renunț la suficiența celui ce combate fără să cunoască.

Dacă poetul Vasile Alecsandri spunea că: "Românul s-a născut poet!" eu cred că: "Românul nu s-a născut încă. S-au născut cîțiva români. Unii dintre ei au fost poeți..."

Să fi avut ceilalți gena de informaticieni?

Prof. Nadia CÎRCU

Reflecții asupra liberalismului românesc

Noua temă de reflecții a revistei "Xenopoliana": "Liberalismul românesc. Tendințe, structuri, personalități", care, prin strădania unor tineri istorici colaboratori, Liviu Brătescu și Ovidiu Buruiană, a ajuns în stadiul valorificării editoriale, reprezintă un real câștig pentru comunitatea istoriografică și nu în ultimul rând pentru publicul larg, dornic de a cunoaște adevărul istoric.

Trebuie apreciat modul în care au fost expuse opiniile privitoare la liberalism și la evoluția sa, constituindu-se un exercițiu util pentru o clasă politică aflată mereu în contradicție cu principiile și interesele propriului electorat.

Liberalismul românesc a avut o contribuție majoră la edificarea statului românesc modern și la crearea instituțiilor de la mijlocul sec. al XIX-lea și începutul sec. XX.

Nașterea liberalismului românesc coincide cu formarea statului român modern. Din această cauză, liberalii români au așezat în prim plan obiectivele de ordin național. Ei considerau că independența politică a tânărului stat trebuia dublată de una economică.

De aceea, liberalii români au promovat o politică protecționistă, care încuraja industria autohtonă, și au limitat uneori pătrunderea capitalurilor străine în economia românească.

Cu toate acestea, liberalii nu erau împotriva capitalului străin. Ei doreau numai formarea și consolidarea unei piețe naționale, construirea unei economii industriale proprii în România, astfel încât aceasta să poată rezista cu succes concurenței țărilor dezvoltate din Europa.

Buletinul Fundației Academice “A.D. Xenopol” din Iași cuprinde o introducere și șase capitole, tratând patru teme predilecte: liberalismul și revenirea sa, înlocuirea sistemului totalitar, experiența liberală în România (proiectul național, proiectul democratic și proiectul modernizării), strategia liberală pentru România și rolul cetățeanului în construcția liberală.

De la fragmentare la unificare, P.N.L. a fost un partid al circumstanțelor. Adică, un partid al tranziției. Cristian Preda afirmă că "evoluția sa nu este semnificativă doar pentru liberalism, ci și pentru întreaga societate românească de după căderea comunismului".

Cartea merită a fi citită, analizată în mod critic, iar noile reflecții pe seama liberalismului se vădesc legitime și necesare pentru lumea în care trăim.

Prof. Elena Carmen DIACONU

CINE MAI CITEȘTE ASTĂZI?

(Urmare din pag. 1)

spune impresiile de lectură în dialog cu profesorul sau cu elevii clasei.

Eșecul în cazul lecturii înseamnă semianalfabetizare, ignoranță pentru că lectura este o formă de înțelegere culturală, pe care nu o poate suplimenta nici internetul, nici presa, nici radioul, nici televizorul.

In memoriam

IOAN ANDREESCU

La 15 februarie 1850, la București, se naște pictorul Ioan Andreescu. Un destin tragic avea să-i însemne întreaga viață. Factura cu totul aparte a creației sale, apoi starea joasă a criticii noastre de atunci aveau să fie elemente sigure în mersul acestui destin. Nu mai puțin, contemporaneitatea lui cu Grigorescu. Pictura celor doi artiști contrastează vădit și izbitor. Așa că, aproape un secol, ca o taină grea, creația lui Andreescu n-a primit înțelegerea necesară. Abia după 1960, Radu Bogdan, istoric de artă de aleasă profunzime, descoperă în Andreescu un geniu aparte, singular.

Astăzi, Andreescu interesează din ce în ce mai mult. Geniu aparte, singular, Andreescu e comparat în ceea ce privește adîncimea culorii și înțelegerea luminii cu Rembrandt (H. Focillon). Ca și-n poezia lui Eminescu, în pictura lui Andreescu persistă o undă groasă de mister (E. Papu). Spațiul creației andreesciene (margine de sat, cîmp, codru, bîlci) e panoramic, fără hat, văzut în liniile sale fundamentale: cer și pămînt. Culoarea aspră, de un cenușiu apăsător, în pastă dură, frămîntată, vibrează de lucrarea din adîncuri. Ghicim o permanentă așezare în ființial. La Andreescu pămîntul are o geografie primordială cu răsuflet greoi parcă din taina începuturilor. Omul poartă și el pe chip pecetea culorii pămîntului. Orice licăr coloristic vizînd artificialul, spectaculosul este izgonit din pînzele lui Andreescu. Vibrația culorii e acordată viziunii fruste, grave asupra lumii și aici Andreescu se separă net de strălucitorul Grigorescu.

O altă latură a demersului artistic andreescian străbate ideea nonlegării cu tradiția. Grigorescu a născut la noi pictura de plain-air. Aici însă se oprește meritul său. Filiații dense între pictura sa și cea a impresioniștilor francezi sînt vizibile și de mult stabilite. Tematica extrem de largă a creației sale l-a oprit pe Grigorescu să pășească spre latura meditației. Mai mult, culoarea jucăușă aduce creației sale o jovialitate vecină cu cea din poezia lui Alecsandri. Andreescu, încă din perioada buzoiană (1872- 1878), e un pictor pe deplin format în viziune și coloristică. La Barbizon și Paris, Andreescu vine să depășească cuceririle lui Diaz și Daubigny. Acest lucru e susținut chiar de critica plastică franceză. Încă din 1873, Andreescu ajunge desăvîrșirea.

Pînzele: "Felii de pepene" și "Plopi la margine de sat", unde experiența impresionistă e deja însușită și perfectată, "Crîngul desfrunzit" (1875), tablou în coloristică debordantă, amintește alonja expresionismului: hora copacilor negri țiuie straniu și dureros mișcarea morții. "Cumpăna satului" (1877), pînză de o forță expresivă nemaiîntîlnită în toată pictura europeană, propune o compoziție de o simplitate covîrșitoare.

"Iarna la Barbizon", pictată prin 1881, e capodopera cea mai cunoscută a artistului. La Andreescu, iarna e o stare. O stare de răspîntie a vieții lumii, deci și a omului. Omătul greu, material, sugrumă. Priveliștea iernii e străbătută însă de un strigăt. Strigătul ființial reclamă puteri. Puterile, ca și în poezia bacoviană, nu se văd, se bănuie doar că vin. Strigătul însă penetrează laturile lumii. O dîră fină a liniștirii de sine e prezentă. Pe linia urcînd- coborîndă a străzii, personaje în număr de trei mișcă în ritm încet, stins. Semn că viața nu poate fi ucisă. H. Focillon consideră această pînză "cel mai tulburător peisaj din isroria picturii universale".

Cînd a zugrăvit-o, Andreescu avea numai 31 de ani. Peste un an, în 1883, murea răpus de tuberculoză.

Prof. Constantin ADAMOVICI
Colegiul Tehnic Danubiana Roman

ULTIMUL MARE POET SUPRAREALIST

Note de lector

La mai puțin de trei ani de la publicarea cărții Nichita Stănescu, monografie, antologie comentată, receptare critică (2003), realizată după un canon impus de colecția omonimă a Editurii Aula și reluarea in extenso, spre sfîrșitul aceluiași an, în eseul intitulat Viziunile ”învinsului de profesie” Nichita (Editura Timpul), universitarul Vasile Spiridon, cunoscut și apreciat critic literar, ne propune o a doua carte în colecția mai sus amintită a editurii brașovene, carte dedicată celui ce este socotit singurul reprezentant autentic al suprarealismului la noi (Simona Popescu), nimeni altul decît poetul Gellu Naum, cel care în anii ’ 50-’60 era receptat de către cei născuți în preajma celui de Al Doilea Război Mondial ca un autor de literatură pentru copii datorită necunoașterii cărților sale editate înainte de instalarea comunismului în România (Drumețul incendiar, 1936; Libertatea de a dormi pe o frunte, 1937; Vasco de Gama, 1940; Culoarul somnului, 1944; Medium, 1945 ș.a.) și, nu în ultimul rînd, fiindu-i cunoscute doar cărțile tipărite în anii proletcultismului: Așa-i Sanda, (1956), Cel mai mare Gulliver (1958), Cartea cu Apolodor (1959), A doua carte cu Apolodor (1964) ș.a.

Revenind la monografia pe care ne-o propune Vasile Spiridon (Gellu Naum, monografie, antologie comentată, receptare critică, Editura Aula, Colecția Canon, Brașov, 2005), menționăm că autorul, condiționat și de rigorile impuse de editură, adoptă un stil concis, esențializat, intrînd abrupt în tratarea subiectului, prezentînd cîteva atitudini ostile întîmpinate de Gellu Naum la debutul său în 1936 și imediat în apropierea acestuia (Nicolae Iorga e de părere că a apărut încă un nebun, iar Vladimir Streinu consideră primele poeme din cartea Vasco de Gama, teribil de anacronice.), continuînd apoi cu fixarea poetului în cadrul suprarealismului (ultimul val (1944-1948) al avangardismului românesc (...) adevăratul suprarealism românesc – apud Victor Ivanovici).

Lecturînd cartea, se poate observa cu ușurință că Vasile Spiridon a consultat o bibliografie bogată, semnificativă, referitoare la suprarealism și la Gellu Naum (peste 40 de titluri), demonstrînd, dacă mai era nevoie, că știe să selecteze și să pună în pagina monografiei destinate uzului didactic, și nu numai, cele mai sugestive citate din lucrările unor exegeți naumieni (Eugen Simion și Simona Popescu, Ion Pop și Cornel Regman, Marin Bucur ș.a.) pe care le folosește în sprijinul argumentații proprii și înlesnindu-i cititorului apropierea de opera celui care a fost numit ultimul mare poet suprarealist de pe mapamond rămas în viață pînă-n pragul noului mileniu (Gheorghe Grigurcu).

Alăturarea lui Gellu Naum de congeneri, în mod deosebit de Geo Dumitrescu, autorul monografiei o face pe nesimțite, cu subtilitate, în stilu-i de-acum caracteristic, folosindu-se de puține cuvinte, cu har deosebit cînd e vorba să convingă (...au scris - Gellu Naum și Geo Dumitrescu - despre libertatea de a trage cu pușca și de a gîndi pe o frunte) și strecurînd cu finețe ironia, cînd e vorba de unele confuzii întîlnite cotidian la unii vorbitori ai limbii române care nu cunosc semnificația exactă a unor cuvinte (ex. ... precum și joncțiunile fortuite -nu forțate- ale...).

După parcurgerea textului celor trei compartimente, sugestiv intitulate, ale monografiei propriu-zise – Dincolo de suprarealism; Dicteul neautomat; Împotriva coerenței artizanale – lectorul dotat cu instrumentele absolut necesare receptării unui astfel de text va constata că Vasile Spiridon are

Constantin TOMȘA
(Continuare în pag 3)

Șefa Inspectoratului Școlar - o premiantă la inconsecvență

Perseverența cu care inspectorul general Dorina Drexler atacă alternativa "Step by Step" este, cu siguranță, demnă de o cauză mai bună. A avut, mai întîi, dorința de a demonstra că elevii nu fac carte, bazată, probabil, pe convingerea domniei sale că în acest sistem învață "copii cu deficiențe, ai căror părinți își permit să plătească niște baby-sitters specializați". În acest scop, în ultimele două-trei zile de școală de anul trecut, au avut loc testări fulger, exact cînd copiii se așteptau mai puțin și aveau programate vizite la muzee și mici excursii. Rezultatele pe care le-au obținut nu s-au potrivit deloc cu părerea doamnei Drexler despre intelectul lor. N-a urmat nici un fel de declarație oficială, în schimb s-au vehiculat tot felul de zvonuri despre continuarea intenției de desființare a unei clase sau chiar a mai multora ca, în final, să se vorbească inclusiv despre desființarea sistemului în sine.

La sfîrșitul lunii ianuarie 2006, Consiliul de Administrație al ISJ Neamț a luat o decizie cel puțin surprinzătoare: să nu aprobe funcționarea clasei I Step by Step, pentru anul școlar 2006-2007, pe motiv că la Școala 10 nu există grădiniță Step by Step. Atît conducerea școlii, cît și asociația de părinți au contestat decizia pentru că este absolut nelegală de vreme ce nici o reglementare din domeniul educației nu condiționează înființarea unui ciclu superior de învățămînt de existența unui ciclu inferior. Adresa prin care conducerea școlii a fost înștiințată că, practic, sistemul se va "frînge" era semnată de însuși inspectorul general Dorina Drexler care, culmea, tocmai își exprima nedumerirea într-un ziar local, afirmînd că nu știe cine a scornit "o asemenea prostie". Ca în toate situațiile de acest gen - nu puține de cînd conducerea Inspectoratului Școlar și-a propus să desființeze și să comaseze diverse instituții de învățămînt după criterii care n-au nici o logică - d-na Drexler a invocat "interpretarea greșită a deciziilor Consiliului de Administrație" și "deficiențele de comunicare". Mai mult, în conferința de presă de la începutul acestei săptămîni (20 - 25 februarie) șefa ISJ a declarat că este supărată pe Școala 10 pentru că a "monopolizat această alternativă educațională" și dorește înființarea unor grupe de acest gen în mai multe școli din tot județul. De ce era nevoie să interzică înființarea clasei întîi la școala 10 ca să extindă alternativa în tot județul numai dumneaei poate ști. Peste numai cîteva minute, timp în care a vorbit laudativ despre sistemul "Step by Step", d-na

Drexler a afirmat că de fapt motivul de bază al instituirii acestei metode de învățare a fost "salvarea cîtorva catedre de învățătoare". În tot discursul său oscilant, împănat cu suspiciuni, interese ascunse și aluzii la greșelile intenționate ale predecesorului său, nu se regăsește nici măcar o propoziție referitoare la copil și dreptul său de a opta pentru forma de învățămînt pe care o dorește, la copilul în jurul căruia s-a creat tot acest sistem avînd scopul fundamental de a-l educa și de a-l forma ca OM întreg.

Un părinte consecvent

Retrospectiva învățămîntului nemțean

LUNA FEBRUARIE

Olimpiadele școlare au ajuns la etapele locale. În luna februarie, au fost programate, pentru liceu și gimnaziu, concursurile la limba și literatura română, limba engleză, limba franceză, matematică și geografie.

● Sindicaliștii din învățămîntul nemțean reclamă nerespectarea angajamentelor asumate de către Ministerul Educației și Cercetării. Aceștia sînt nemulțumiți, printre altele, de nerespectarea termenelor anunțate pentru acordarea diferențelor de salarii reținute abuziv în perioada 2001-2004.

● Cinci licee nemțene îndeplinesc condiții pentru susținerea învățămîntului liceal la distanță, o premieră națională absolută. Pentru punerea în practică a proiectului, lansat de Ministerul Educației și Cercetării la începutul acestui an, în țară vor fi înființate 16 centre de învățămînt preuniversitar la distanță. Acestea vor funcționa doar în unitățile în care a fost implementat un program Phare.

● Conducerea Inspectoratului Școlar Neamț a stabilit criteriile de obținere a gradațiilor de merit de către cadrele didactice, instructori, directori etc. Cele mai multe puncte se acordă pentru performanțe în pregătirea elevilor distinși la concursurile de profil, olimpiadele școlare, concursurile cultural- artistice și sportive recunoscute de MEC, materializate în obținerea de locuri I, II, III și mențiuni. Criteriile au fost publicate și pe site-ul ISJ Neamț.

● Opt unități de învățămînt nemțene, școli și licee, s-au înscris la testarea PISA, disciplinele fizică, chimie și biologie. Cei mai mulți participanți, 382, dintre cei peste 1000 de elevi prezenți în competiție, sînt de la Colegiul Tehnic "Gheorghe Cartianu".

La această testare participă elevi de 15 și 16 ani.

● Alți trei directori ale unor licee nemțene își vor pierde funcțiile, după ce au primit calificativul nesatisfăcător și la a doua evaluare, iar contestațiile lor au fost respinse.

● Neamțul va primi 750000 de euro pentru refacerea școlilor afectate de inundațiile din 2005. Banii provind din fonduri Phare, în valoare totală de 5,5 milioane de euro, la care se adaugă 1,8 milioane euro, contribuția statului român.

● Crearea unui holding școlar la Piatra Neamț, prin unificarea Liceului cu Program Sportiv cu școala "Spiru Haret", inițiativă a inspectorului școlar general, prof. Dorina Drexler, a eșuat. Cei mai vehemenți opozanți ai proiectului au fost profesorii de la LPS, nemulțumiți că unitatea de învățămînt rezultată ar urma să se numească doar Colegiul Spiru Haret.

La Roman, în schimb, Liceul cu Program Sportiv din localitate a fuzionat cu școala 3.

● Elevii și profesorii de la Colegiul Național de Informatică au organizat simpozionul "Grigore Moisil, in memoriam", la 100 de ani de la nașterea marelui om de știință.

M. DRĂGOI

PRIMELE TRADUCERI ROMÂNEȘTI DIN LITERATURA ENGLEZĂ

Selectarea operelor străine traduse și adaptarea lor dezvăluie - și pentru etapele în care receptarea unor opere străine a fost aproape tot atât de importantă ca și crearea operelor originale - acea notă originala care e proprie unei îndelungate tradiții culturale, cum este cea română.

Astfel, contactele realizate cu literaturile europene pot dezvălui nu numai modul în care anumite opere de prestigiu mondial s-au răspândit în țara noastră, dar si necesitățile interne, care au impus realizarea respectivelor contacte. Sub acest dublu aspect, literatura română se încadrează în literatura universală, clarificându-se propriul proces evolutiv. Exemple grăitoare ne oferă contactele cu literatura engleză. Petre Grimm afirma că "Cele dintâi traduceri românești după scriitori englezi au fost cărți religioase sau descrieri de călătorii, privitoare mai ales la țările românești. *(Traduceri și imitațiuni românești după literatura engleză în "Dacoromania", Cluj, an 111,1924).*

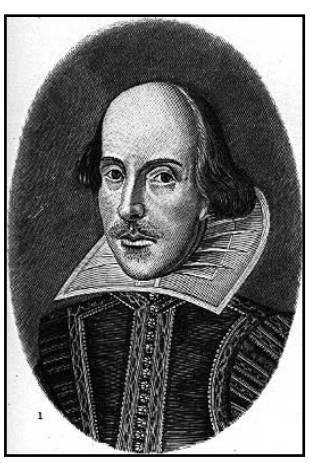

Prima operă tradusă în românește după un scriitor englez este o lucrare teologică scrisă în latinește: *Beveridge 1638- 708, Synodicon, sive Pandectae Canonum Apostolorum et conciliorum ob Ecclesia graeca receptorum* (1672),tradusa sub titlul *Canoanele sfintelor Saboara*, tălmăcite și scrise de Samuil Clain de la Sad.

De același fel este o lucrare tipărită mai târziu la Iași, în 1831, în volumul *Funie sau frânghie întreită*, tălmăcită din limba greacă de Veniamin Costachi.

Contactele cu literatura engleză sunt deosebit de importante, deoarece, ținând seama de distanța geografică, ele dezvăluie receptarea acelor opere care au înregistrat mai întâi un ecou continental. Pe de altă parte, caracterul lor sporadic, în raport cu relațiile stabilite cu literaturile germană, rusă, franceză sau italiană, permite sesizarea clară a necesităților locale cărora aceste contacte le-au corespuns.

Prof. Elena MERCORE,
Inspector Școlar la I.S.J. Neamț

ULTIMUL MARE POET SUPRAREALIST

(Urmare din pag. 2)

Un sistem propriu de decodare a poeziei, în general și a poeziei lui Gellu Naum, în special, în ciuda faptului că de multe ori apelează la părerile unor exegeți ai poetului, ca atunci cînd trebuie să evidențieze locul acestuia în cadrul suprarealismului (Eugen Simion: Ce-a intervenit nou față de primele revolte suprarealiste este efortul de a da o mai mare funcționalitate în poem iraționalului într-un discurs ce respectă într-o oarecare măsură structurile de suprafață ale poemului.), pentru ca imediat să-și prezinte și părerea proprie: Depășind discursul poetic al unui curent literar istoricizat, poate fi considerat un suprarealist structural. S-a născut suprarealist, dar aceasta nu înseamnă că a fost <ingenuu>, că a <practicat> poezia suprarealistă în necunoștință de cauză. Dimpotrivă, a fost, din acest punct de vedere, un teoretician de marcă, dar nu e vorba doar de însușirea preceptelor unui stil literar, ci de o structură pe care a conștientizat-o treptat.

Vasile Spiridon se dovedește a fi și de această dată, în cazul lui Gellu Naum, un exeget atent al creației celui monografiat și comentariul său, atît în partea monografică a cărții, cît și în antologia de texte comentate, nu este o simplă compunere pe înțelesul cititorilor școlari, ci una de o anumită ținută intelectuală, una care obligă la un efort de înțelegere a celor expuse, fie și numai dacă avem în vedere unele construcții flexionare proprii care pot produce unele nedumeriri, mai ales pentru cei ce manifestă un anumit conservatorism față de schimbările din limbă (ex. să-și apropieze, statism, a se aserta, opiniază, inconturnabil, dezerte, mediumnitate ș.a.).

În această tălmăcire de texte (20 de titluri, versuri și proză) pe care am caracteriza-o pe înțelesul tuturor, pornind de la teza potrivit căreia trebuie să credem în visele poetului și în creația sa onirică, din moment ce, pentru Gellu Naum, în poezie totul este adevărat, Vasile Spiridon este de părere că Intermitența imaginilor din visele consemnate este necontrafăcută, întrucît nu le este aranjată semnificația după ce se va fi consultat în prealabil vreo carte specializată în domeniu.

Monografia dedicată poetului Gellu Naum poate fi considerată o introducere în opera acestuia, o carte care are menirea de a incita cititorul contemporan, mai mult sau mai puțin cunoscător al creației literare naumiene, de a se apropia de opera unui mare poet român al secolului al XX-lea și sîntem siguri că, nu peste mult timp, cei interesați vor beneficia de o lucrare mai amplă semnată Vasile Spiridon, ca și în cazul lui Nichita Stănescu, o lucrare dedicată vieții și mai ales operei celui pe care în anul 2000, la invitația Comitetului Nobel, Pen-Clubul Român (al cărui membru era poetul) l-a propus pentru distincția cea mai importantă din lume care se acordă creației literare.

O ȘANSĂ MEREU VACANTĂ

(Urmare din pag. 1)

Proiect teatral, găzduind la Poitiers cinci țări europene (România, Franța, Polonia, Estonia, Spania). Trei săptămîni francofone în schimbul a cîțiva ani de inițiative, spectacole pe scenele poitevine și în La Rochelle, șansa de a relua un proiect similar la Piatra Neamț (în februarie 2006), iată cîștigul unei căutări, una între multe altele - ca exemplu "nesansa" de a primi 11 răspunsuri negative la o serie de 112 apeluri de parteneriat, dar șansa unui răspuns pozitiv, care a asigurat o prețioasă colaborare în vederea elaborării unui proiect Comenius 1!

E șansa de a da șanse elevilor noștri! Astfel se face că am descoperit că meritul în proiectul din Poitiers nu era finanțarea participării, cît atestarea în artele spectacolului, acordată doar echipei din România.

Celor care cred că astfel de realizări se datorează mai degrabă hazardului, le spunem că sînt deja mulți, elevi și profesori, care vă așteaptă să-i urmați. Mă gîndeam că poate sînt prea prinși de "șansă" ca să v-o împărtășească și, iată, odată cu aceste rînduri, îmi place să cred că nu ține decît de domniile voastre să o aflați!

Dragi colegi- întru chezășie apostolică- mai e nevoie de ceva: "Rămîn acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare între acestea..." (1 Corinteni 1, 13).

EDUCAȚIA PENTRU CALITATE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT

Asistăm în perioada actuală la reducerea rapidă a numărului de elevi în învățămîntul primar și, implicit, la toate celelalte nivele ale învățămîntului preuniversitar. Drept urmare, în multe școli din învățămîntul rural își face loc învățămîntul simultan cu două, trei sau patru clase.

Se pune, firesc, întrebarea: Este învățămîntul simultan la un nivel calitativ mai redus decît cel cu o singură clasă ?

Aspecte ale activității didactice în condiții simultane

De peste zece ani lucrez în școală în condiții de învățămînt simultan cu două clase și pot spune că am dobîndit măiestrie în instruirea și educarea unor astfel de colective de elevi. Prin efortul pe care l-am depus încă din primii ani pentru a da în folosință noul local al școlii, în 1996, (cel vechi fiind distrus de viituri în inundațiile din 1991/1992), pentru dotarea unității școlare cu resurse materiale necesare procesului de învățămînt, pentru asigurarea unui ambient optim vieții școlare, pentru întărirea și îmbunătățirea relaționării școală-părinți-autorități locale am ajuns să obțin și rezultatele dorite. Astfel, elevii școlii noastre s-au integrat perfect ciclului gimnazial, obținînd aici an de an mențiuni și premii la diferite discipline sau pentru întreaga activitate școlară.

De ce țin să apreciez aceste rezultate ? Pentru că din discuțiile purtate cu colegii de la școala la care merg în ciclul gimnazial elevii noștri am aflat că, pînă la seriile de clasa a IV-a trimise de mine, elevii din școala noastră erau priviți cu circumspecție, erau deja clasificați în rîndul elevilor mediocri și slabi la învățătură, rare fiind cazurile în care se afirmau. Mă mîndresc cînd particip la festivitățile de sfîrșit de an școlar de la școala unde merg la gimnaziu, deoarece pot să-i felicit pe foștii mei elevi, acum premianți.

Pentru părinți, elevi și unii învățători reticenți față de învățămîntul simultan, aduc în discuție cîteva dintre "punctele tari" ale acestei forme de învățămînt.

Dezvoltarea capacității de muncă independentă. Prin specificul activității simultane elevii acestor clase lucrează preponderent în mod independent, aspect pozitiv pentru activitățile lor viitoare și, mai ales, pentru integrarea lor la maturitate în societatea actuală în care te poți afirma doar prin forțe proprii, iar succesul îți este asigurat de capacitatea de a lua singur decizii corecte.

Accelerarea ritmului propriu de muncă. Fiecare elev este pus în situația de a-și îmbunătăți ritmul propriu de muncă, respectiv de a fi mai rapid în rezolvarea sarcinilor, întrucît toate activitățile desfășurate în clasă presupun acest lucru. Dozarea eficientă a timpului în învățămîntul simultan este o cerință dar și o condiție esențială pentru atingerea obiectivelor didactice stabilite pentru fiecare oră. De aici, cu discreta implicare a învățătorului, rezultă permanenta perfecționare a ritmului propriu de muncă, aspect măsurabil de la un semestru la altul.

Perfecționarea capacității de comunicare. Ritmul alert dar organizat al activităților simultane solicită elevului ordonarea și comasarea elementelor comunicării atît cu colegii, cît și cu învățătorul. Astfel, elevul capătă deprinderi să fie concis, precis și clar în exprimare, să concentreze idei multe în cuvinte puține, să evite divagațiile și întrebările fără sens care la clasele I și a II-a sînt obișnuite. Situația dată și nu constrîngerea îi determină pe elevi să-și îmbunătățească și perfecționeze continuu aptitudinile de comunicare.

Promovarea metodelor activ-participative față de cele expozitive. Diminuarea timpului efectiv de lucru cu colectivele de elevi la clasele simultane impune cadrului didactic utilizarea metodelor activ-participative și folosirea cît mai redusă a celor oral-expozitive de care sîntem atrași prin vocație. Este un aspect deosebit de important care duce la optimizarea metodologiei didactice prin armonizarea și eficientizarea metodelor și procedeelor în activitatea didactică.

Aplicarea, cu rezultate deosebite, a metodelor didactice moderne și eficiente. Învățarea simultană condiționează aplicarea unor metode didactice moderne și eficiente, cum ar fi: învățarea în cooperare, instruirea individualizată, mozaicul sau metoda "ciorchinelui". Aceste metode vin de la sine, fără eforturi mari de abordare întrucît învățătorul nu mai are suficient timp la dispoziție "să dădăcească" permanent și excesiv elevii.

Diversificarea metodelor de evaluare și folosirea ritmică a acestora. Avînd de lucru cu mai multe colective de elevi, simultan, învățătorul trebuie să-și diversifice și, în același timp, să folosească în mod ritmic metodele de evaluare a rezultatelor elevilor care lucrează preponderent independent, pe grupe mici sau prin cooperare. Astfel, în fiecare activitate didactică, dascălul are posibilitatea urmăririi atingerii obiectivelor didactice propuse prin măsurarea ritmică a progreselor realizate de elevii săi.

Dacă la cele prezentate mai sus adăugăm înlăturarea timidității, stimularea spiritului de inițiativă, formarea capacității de autocunoaștere și autoevaluare, facilitarea confruntării de idei, dezvoltarea spiritului de autonomie și încredere în forțele proprii, atunci putem afirma că nu există nici un impediment ca și în învățămîntul simultan calitatea predării-învățării-evaluării să capete noi valențe, specifice reformei prin care trece învățămîntul românesc. Dar asta nu se poate fără virtuți recunoscute ale învățătorului: talent, perseverență, tact pedagogic, inventivitate și o mare dragoste pentru copii și profesie.

Inst. Ioan MILEA,
Școala cu cl. I-IV,
Pîngărăcior- Pîngărați,
județul Neamț

EDUCAȚIA PENTRU VIAȚA DE FAMILIE A ELEVILOR

Pregătirea școlară în vederea vieții de familie și a îndatoririlor părintești este o activitate cu vechime pe plan mondial. Informații detaliate, deși nu tocmai recente, în legătură cu tema enunțată, precum și probleme legate de stadiul educației părinților din diferite țări, pregătirea pentru paternitate, școli pentru părinți, pregătirea în vederea căsătoriei etc. sunt cuprinse în lucrarea Educația părinților în lume, Dr. H. H. Stern, apărută în 1960.Lucrarea citată a apărut în urma efortului uriaș de centralizare a materialelor rezultate dintr-un schimb internațional de idei în problema educării părinților, inițiat în 1955 de reprezentanți ai "Școlii pentru părinți" franceze și ai Institutului de Educație (UNESCO) din Hamburg.

În țara noastră au existat, de asemenea, preocupări în această privință, și există încă, materializate îndeosebi la inițiativa tinerilor. În municipiul Iași, de exemplu, activează Fundația "Tineri pentru tineri", din septembrie 1999, fiind creată din 1991.

Fundația promovează în opt licee ieșene un program bazat pe studierea diferitelor teme privitoare la viața de familie a tinerilor. La dispoziția celor aproximativ 70 de profesori special instruiți s-a pus un material didactic foarte elaborat, alcătuit chiar dintr-un "Manual de educație pentru viața de familie a tinerilor ",casete video și CD-uri, broșuri și pliante având drept subiect prezentarea și prevenirea bolilor cu transmitere sexuală. Programul are un impact deosebit în rândul tinerilor, aceștia având posibilitatea de a aborda deschis niște teme evitate până acum, dezvoltându-și capacitățile de comunicare și autocunoaștere, îmbunătățindu-și relațiile interfamiliale.

Scopul final al acestei fundații este transformarea în realitate a unui vis din ce în ce mai îndepărtat pentru unii, și anume întemeierea unei familii bazate pe o viață de cuplu sănătoasă, cu accentuarea rolului fiecărui membru al acesteia.

Lucrarea Educația părinților. Strategii și programe: Ghid pentru formarea formatorilor, 1997, aparținând cercetătorilor Gh. Bunescu, Gabriela Alecu și Dan Badea este printre puținele încercări, în momentul de față, capabile să ofere formatorilor -consilieri repere teoretice și metodologice pentru un program de educație a părinților. Pe lângă acest program, lucrarea cuprinde un proiect de programă de educație a elevilor pentru viața de familie. Programa se adresează elevilor din ciclul liceal și urmărește cinci axe principale, fiecăreia asociindu-i-se teme semnificative.

Inst. Rodica PIPIRIGEANU,
Școala Nr.5 "M. Kogălniceanu", Tg. Neamț

Rubrică coordonată de Dan AGRIGOROAE

Acum 50 de ani, la Piatra Neamț

G.T. KIRILEANU a donat orașului său o imensă bibliotecă

Nu mulți cunosc faptul că 30.000 de cărți și periodice ale Bibliotecii județene "G.T. Kirileanu" din Piatra Neamț au fost donate acum 50 de ani de către cărturarul al cărui nume îl poartă azi instituția. Născut în satul Holda al comunei Broșteni din județul Suceava la 13 martie 1872, Gheorghe Teodorescu - Kirileanu își face studiile primare la Holda, Broșteni, Fălticeni și urmează apoi o școală de cîntăreți bisericești la Piatra Neamț. Înduplecat de sfatul învățătorului Mihai Lupașcu din Broșteni, tatăl său îl lasă să urmeze cursurile Școlii Normale "Vasile Lupu" din Iași pentru a deveni învățător. A urmat apoi Liceul "Institutele Unite" și Facultatea de Drept, iar în 1900 își dădea licența în drept cu calificativul "magna cum laude". Viitorul cărturar este remarcat de Titu

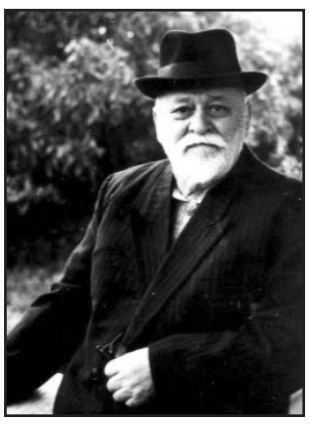

Maiorescu cînd semnalează cu promptitudine ingerințele unor scriitori-editori în opera lui Creangă, Șt. O. Iosif și Ilarie Chendi, care au schimbat unele cuvinte "prea moldovenești" din opera ilustrului humuleștean. De altfel, Kirileanu devine ulterior cel mai important editor al scrierilor lui Creangă.

Din 1906, Kirileanu intră în serviciul Casei Regale, din 1909 primind funcția de bibliotecar, după ce fusese judecător și inspector comunal la Broșteni. În această nouă calitate cunoaște pe cele mai importante personalități ale vremii, cu care poartă o intensă corespondență (peste 20.000 de scrisori scrise sau primite de el), iar din 1930, cînd se reîntoarce în țară Carol al II-lea, este înlăturat din funcție și pensionat.

Fostul bibliotecar al Palatului Regal avea o bibliotecă imensă, de aproape 30.000 de volume, în care se aflau scrierile considerate "reacționare" ale marilor istorici și cărturari ai neamului românesc, fapt care i-a atras mari necazuri familiei acestuia. Deși atinsese vîrsta de 80 de ani, a avut parte de numeroase percheziții în miez de noapte și amenințări. Toate le-a răbdat cu stoicism și, într-un gest de mare noblețe, și-a dăruit comoara sa, marea bibliotecă, orașului său, Piatra Neamț. Asta se întîmpla la 24 februarie 1956. Casa în care locuia pe atunci din str. Ștefan cel Mare a devenit în acel an o bibliotecă documentară iar donatorul a avut, cîțiva ani cît a mai trăit, bucuria de a vedea că le este permis cititorilor să viziteze oficial biblioteca sa.

Biblioteca donată de Kirileanu deține cîteva rarități bibliografice precum "Cazania lui Varlaam", Carte românească de învățătură" tipărită la Iași în anii 1643-1644, "istoriile" imperiilor otoman și rus, care au văzut lumina tiparului la Amsterdam în 1630. Tot în această bibliotecă se mai află 5 volume din colecția ziarului "Timpul" (din anii cînd Eminescu era redactor). Dintre autografele valoroase, aflate pe diverse publicații din aceste colecții ale bibliotecii se pot menționa cele datorate unor personalități precum Hașdeu, Creangă, Alecsandri, Ion Bianu, Macedonski, Marta Bibescu, Iorga, Grigore Antipa, Regina Maria, Regele Mihai.

Gheorghe Teodorescu - Kirileanu s-a stins din viață la înaintata vîrstă de 88 de ani, la 13 noiembrie 1960, în Piatra Neamț, orașul în care a trăit ultimii 35 de ani de viață, lîngă cărțile sale.

Nicolae SAVA

ŞCOALA NEMŢEANĂ PENTRU O ŞCOALĂ EUROPEANĂ

ALT DOMN TRANDAFIR- NOUL DASCĂL DIN MEDIUL RURAL

Sentimentul curat şi puternic nu moare, vieţuind cu " veşnicia ...care...s-a născut la sat", iar implicarea cadrelor didactice din mediul rural în activităţile de dezvoltare profesională specifice Programului pentru Învăţământ Rural- PIR, Componenta 1.1- Mentorat, demonstrează că aici, la sat, s-au creat nuclee de demultiplicare a dimensiunii europene a şcolii noastre, cu valoroasele amprente ale învăţământului românesc. Articolele ce urmează, selectate din multele şi foarte interesantele alte articole, dovedesc aceste adevăruri şi ne aduc aerul de prospeţime şi dîrzenie specifică omului de la munte, care să ne ajute să nu ne plecăm în faţa greutăţilor, să nu ne fie teamă de noul adus de integrarea europeană.

Poate fi frumoasă viaţa acolo unde m-am născut, am crescut şi, după un pelerinaj de cîţiva ani la oraş pentru oarece iniţiere în misterele pitagoreice şi ale legilor fizicii, am ajuns să muncesc acolo unde am copilărit. Trăim în rural, dar ne adaptăm vremurilor noi! Beneficiem de televiziune prin cablu, internet ş.a. avem un cămin pe care-l amenajăm după bunul plac, visînd totuşi la confortul occidental. Poţi avea un ideal format din propria imaginaţie, în care ceea ce apreciez este inteligenţa, bunătatea, dorinţa de a şti, de a descoperi cît mai multe bucurii şi de a le transmite generaţiilor următoare, de a cultiva" florile vieţii"- copiii. Buchetul de flori ne face casa mai arătoasă, buchetul gesturilor calde omeneşti face ca viaţa să aibă rost .

Am considerat că este util să cunosc şi limba lui Balzac, fiind înscrisă la I.D. prin P. I. R.şi să devin un "alt domn Trandafir", un dascăl modern şi, de pe scara timpului, visez la vremurile cînd voi prezenta elevilor mei europeni una din ştiinţele pe care le-am studiat - matematica şi fizica - în limba franceză. Cunoaşterea cît mai completă a copilului este pentru un dascăl o muncă de creaţie şi sondare la fel de migăloasă ca cea a unui sculptor faţă de materialul pe care-l va modela.

Desăvîrşită nu este nici o fiinţă umană, dar fiecare fiinţă are calităţile sale, momentul său de har, unicitatea ei, mai mica sau mai marea ei valoare; fiecare dascăl îşi găseşte o rezonanţă în personalitatea unor elevi, rezonanţă afectivă sau intelectuală faţă de care elevii se simt atraşi ori respinşi.

Dincolo de toată matematica, fizica şi poezia şcolii tronează "Maktub" ce înseamnă "Aşa a fost scris." Arabii cred că "aşa a fost scris" nu ar fi o traducere prea bună, pentru că, deşi totul deja a fost scris, Dumnezeu are compasiune şi a scris totul doar pentru a ne ajuta"(Paulo Coelho) şi numai omul apt să cerceteze lumea din multiple perspective ştie să se orienteze în diverse situaţii problematice şi să le rezolve în spiritul ierarhiei sale de valori, îi definesc statutul existenţial.

Prof. Nicoleta Gavriluţ,
Şcoala cu clasele I-VIII Sabasa

DASCĂLI MODERNI LA GRINŢIEŞ

Pauza mare! Printre elevi gălăgioşi, îşi face apariţia o doamnă distinsă, care degajă empatie, dar şi curiozitate!

Aflăm repede că întreg colectivul de cadre didactice din comuna Grinţieş va participa la un program de dezvoltare profesională valorificînd activitatea proprie desfăşurată în şcoală, la care "doamna" ne va susţine prin activităţi de formare specifice - mentorat, utilizînd o curricula foarte bine pliată pe nevoile noastre de formare.

Mai aflăm că obiectivul acestui curs constă în obţinerea de schimbări conceptuale şi practice în procesul de predare - învăţare din şcoala noastră - aşezată sus şi din punct de vedere geografic. Pe parcursul derulării programului, am parcurs 6 module prin activităţile directe şi 10 module prin completarea cu studiul individual şi dialog profesional, funcţie de ţintele pe care ni le-am stabilit fiecare. Au urmat întîlnirile săptămînale: teorie - cursuri, dialoguri profesionale, aplicaţiile la clase al celor învăţate de dascăli, sugestii, asistenţe, interasistenţe, noi orientări.... Într-un cuvînt, un adevărat "asalt de idei".

Barierele au început a se sparge (inflexibilitatea, teama de risc, ignoranţa, stereotipia), atunci cînd am înţeles că activitatea la clasă poate fi concepută şi altfel! Am început să privim nevoile individuale ale elevilor cu alţi ochi şi cu mai mult profesionalism în "Cunoaşterea elevilor", am experimentat mai conştient învăţarea centrată pe elev sau pe grupuri mici, am reconsiderat şi selectat materiale şi resurse, am implicat elevii în evaluare, urmărind progresul acestora şi după alte criterii. Am stimulat interacţiunile: elev -elev/i, elev/i - cadrele didactice şi între cadrele didactice şi am renunţat să "amprentăm" elevii cu "elev bun, elev slab" recunoscînd, din cele nou învăţate, că elevul este " o flacără de aprins şi nu un vas de umplut"! Ne-am ajutat să obţinem rezultate mai bune cu elevii şi i-am ajutat pe aceştia să-şi cultive autoînvăţarea, să-şi controleze implicarea lor în învăţarea şi educarea pentru viaţă.

Am învăţat că trebuie să ne cunoaştem mai bine pe noi înşine, să ne îmbunătăţim şi perfecţionăm relaţiile interpersonale,.... să ne schimbăm, nu doar de dragul schimbării!

Am crescut mult?!

Acestei retorice întrebări îi vom răspunde pe 23 februarie 2006, cînd cei 20 de dascăli de la Şcoala Grinţieş vor susţine portofoliile la evaluarea finală în vederea primirii unui valoros şi meritat Certificat emis de M.Ed.C. - C.N.F.P., Cedu 2000+, British Council, B.M. şi care are şi 30 de credite transferabile.

Înv. Elisabeta AZOIŢEI, prof. Vasile RĂŞCHITOR-
director Şcoala Grinţieş

Învăţarea activă

Învăţarea presupune înţelegerea cunoştinţelor şi nu doar cunoaşterea acestora. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia să discute, să investigheze, să acţioneze, chiar să facă "predarea" unor cunoştinţe, învăţarea nu are loc sau are rezultate foarte scăzute.

Personal, sînt încîntată să particip la activităţi de perfecţionare, cum sînt şi acestea din Programul PIR, activitatea de formare cu mentorul, prin care am cunoscut şi alte metode de învăţare, metode pe care am încercat să le aplic în ultima vreme. Am observat că elevii sînt mai vioi, între ei se stabilesc mai uşor relaţiile, sînt mai preocupaţi, continuă discuţiile şi în pauză referitor la unele lecţii, care se desfăşoară în grupe spre exemplu.

Există o serie de metode care presupun participarea activă a elevilor la activitatea de învăţare: "Cubul", "Bulgărele de zăpadă", "Ciorchinele", "Mozaicul", "Studiul de caz", "Simularea" şi cu care m-am perfecţionat şi eu (dacă vrei să dai căldură aprinzi focul, iar dacă vrei să luminezi minţile, te "aprinzi" întîi pe tine ca dascăl).

Dintre ele mă voi referi la metoda "Mozaicul" pe care am folosit-o la orele de istorie. Această metodă presupune învăţarea prin cooperare la nivelul unui grup şi predarea cunoştinţelor dobîndite de fiecare membru al grupului unor alte grupe. Metoda aceasta presupune avantaje: stimulează încrederea în sine a elevilor;dezvoltă capacitatea de comunicare; dezvoltă gîndirea logică, independenţa; dezvoltă răspunderea fiecărui membru al grupului; optimizează învăţarea prin predarea cunoştinţelor dobîndite.

Mozaicul presupune cîteva etape: Împărţirea clasei în grupuri eterogene de cîte 4 elevi, fiecare primind cîte o fişă de învăţare numerotată de la 1 la 4. Fişele cuprind părţi ale unei secvenţe de învăţare; Prezentarea succintă a subiectului tratat; Explicarea sarcinii, care constă în înţelegerea întregii unităţi ; Regruparea elevilor în funcţie de numărul fişei primite în grupuri de experţi: grupa nr.1 (elevii cu fişa nr.1), grupul nr.2 (cei cu fişa nr. 2) ş.a.m.d.

Subiectul ce urmează a fi învăţat se împarte în patru părţi care să aibă cam aceleaşi dimensiuni şi grad de dificultate. Elevii din grupurile de experţi primesc sarcina de a învăţa partea din materialul de studiu primit şi apoi vor preda colegilor din grupele formate la început. În fiecare grup de experţi se vor discuta problemele de studiat, informaţiile cele mai importante şi vor gîndi felul în care să predea colegilor. Pot cere consultaţii învăţătorului cînd întîmpină greutăţi. În grupele de experţi se stabilesc şi modalităţi de verificare a înţelegerii cunoştinţelor predate. După asta, experţii revin la grupurile stabilite iniţial şi predau colegilor cunoştinţele pregătite cu ceilalţi experţi.

Folosirea metodei are avantaje: creează premisele unei bune comunicări între elevi, efortul depus de aceştia conducînd la formarea unor trăsături morale legate de: muncă, prietenie, încredere în forţele proprii, cooperare.

Artimiza MUJDEI,
Grup Şcolar "M. Sadoveanu" - Borca, Neamţ

Pagină realizată de prof. Niculina Niţă - Mentor ISJ - UJIP Neamţ

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

JUDEŢUL NEAMŢ - Album monografic

Sub auspiciile Complexului Muzeal Judeţean Neamţ şi Editurii Foton din Braşov, recent a apărut lucrarea "Judeţul NEAMŢ - Album monografic" sub îngrijirea Prof. Cercet. Dr. Gheorghe Dumitroaia.

Structurată în 12 capitole, prezentate şi comentate în română, engleză, franceză şi italiană, lucrarea prezintă şi date statistice asupra întregului judeţ privind fondul funciar şi administrativ, dar şi asupra aspectelor demografice, economice, culturale şi de învăţămînt.

Nota dominantă din cele două sute de pagini ale

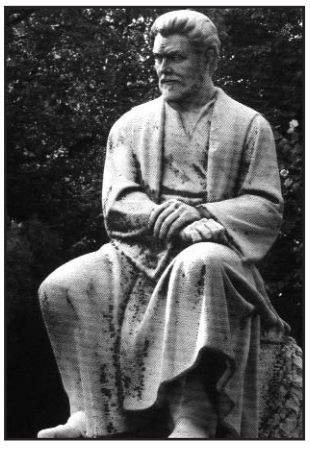

Albumului monografic aparţine capitolelor de Istorie şi Cronologie (aproape 80 pagini), urmate de cele de Cultură şi Religie (peste 50 pagini). Aspectele istorice sunt bine structurate pe epoci caracteristice, iar comentariile competente asupra acestora reliefează şi mai mult valoarea imaginilor. Binevenită este şi cronologia principalelor evenimente istorice, social-culturale şi economice din trecutul acestui ţinut al Neamţului.

Nu sunt neglijate nici aspectele din Învăţămînt şi cercetare, şi mai puţin cele cu aspect etnografic şi arhitectural. Capitolul Turism, subordonat sportului, mai puţin evidenţiat, ca singularitate, se regăseşte adesea în cuprinsul celorlalte, dar mai evident în cele de istorie şi religie.

Pentru a marca apariţia binevenită a acestei lucrări, trebuie să ne amintim de albumul fotografic (preponderent alb-negru şi accidental color), intitulat "JUDEŢUL NEAMŢ", apărut în anul 1974, cu imagini ce au aparţinut artistului - fotograf Ion Petcu, şi cu un cuvînt introductiv al scriitorului Radu Cârneci.

Desigur scurgerea a peste trei decenii impunea completarea acestuia cu noi modificări social-economice, cultural-istorice şi chiar natural-peisagistic, survenite în timp.

Iată de ce este salutară apariţia albumului - monografic, care reuşeşte prin mijloace moderne să prezinte cît mai complet aspectele evolutive în timp ale judeţului Neamţ. Albumul se impune prin imagini inedite, prin selectarea cu acurateţe a acestora, precum şi prin prezentarea grafică de un înalt nivel tehnic, care dă imaginilor o veridicitate tipică meleagurilor nemţene. Compararea celor două albume, din ediţii diferite (1974 şi 2005), din punct de vedere ştiinţific şi calitativ, este evidentă în favoarea ultimului.

Cea mai mare parte a fotografiilor aparţin lui Radu Pescaru, Vasile Zaharia şi Roxanei Munteanu, urmate de cele ale Complexului Muzeal Judeţean NEAMŢ, dar şi ale altor unităţi culturale şi economice din judeţ.

Trebuie remarcată calitatea şi expresivitatea acestora, dar şi perspectiva panoramică - sau chiar aeriană - asupra unor obiective istorice şi cult religios.

Cu o notă aparte se disting ilustraţiile mai vechi, ce aparţin colecţionarului ing. Viorel Nicolau, imagini ce măresc valoarea artistică şi istorică a lucrării.

Merită de asemenea apreciat modul competent de tehnoredactare, mai ales a părţii grafice şi în mod deosebit a "poziţionării" judeţului Neamţ la nivel naţional, continental şi global.

Apariţia Albumului monografic al judeţului Neamţ se constituie într-o expresivă "carte de vizită" a judeţului nostru, rămînînd şi o mărturie în timp a vieţii istorice, culturale şi economice.

Mihail APĂVĂLOAE

Școala "Elena Cuza" ... școala noastră

1963

Patriarhalul tîrg moldav de pe malul Bistriței începuse să-și schimbe fața.

Dispăreau străzi cunoscute, cocioabe uitate parcă de vreme și de Dumnezeu, dar odată cu ele, într-un înnebunitor haos al demolării și al construcției, dispăreau și locuri minunate, ducînd în uitare poezia urbei noastre.

Ici-colo, sfidînd parcă panica localnicilor, apăruseră primele blocuri..."case peste case" ce adunau laolaltă oameni mulți, de tot felul...

În cartierul Precista se ridicase o clădire impunătoare, la vremea aceea, - Școala 4, școală al cărei renume a crescut de la un an la altul, grație dascălilor dornici de performanțe și dăruiți profesiei, elevilor și părinților acestora.

Răsfoind cataloagele îngălbenite de scurgerea necruțătoare a timpului, nu poți să nu te oprești, cu mult respect, la prima filă pe care apar înregistrate numele învățătorilor și ale profesorilor care au trudit pentru această școală: Eugen Ciochină, Gh. Daraban (directori), Gh. Iftimie, Petru Sandovici, Zizi Bogza, Georgeta Iorga, Olga Gregorean, Maria Baltog, Maria Drăgoi, Cucu Zaharina, Teodora Florea, Tatiana Bogza, Petru Cazacu, Gh. Afloarei, Veronica Bulache, Magda Grigorescu, Ecaterina și Petru Iacob, Ruxandra Zamă, Maria Botez, Aglaia Bucureșteanu, Elena Teodorescu, Gh. Țepeș...

Mulți dintre ei nu mai sînt, dar culoarele școlii și sălile de clasă păstrează, parcă, pentru veșnicie, rezonanța pașilor acestora.

Fiecare generație de elevi și de cadre didactice a contribuit la renumele Școlii 4, "Școala - Doamnă" - după cum o numeau străinii, poate ironic, poate cu invidie... poate din dorința de a-i aparține.

Profesorii au fost mereu alături de elevii lor și s-au bucurat, deopotrivă, pentru fiecare rezultat deosebit... și rezultatele n-au fost puține.

Cu cît școala a fost mai des pe "podium", cu atît renumele ei, a crescut.

Anii au trecut fără a șterbi nimic din prestigiul acestei unități de învățămînt și, chiar dacă generațiile s-au tot schimbat, Școala 4 a continuat să reprezinte un punct de referință important în învățămîntul nemțean.

În perioada 1963-1993, numărul de elevi a sporit an de an, de la 980, în anul 1963, pînă la 3761 în 1992.

Deși activitatea s-a desfășurat timp de cîțiva ani "pe trei și patru ture", iar clasele numărau peste 45 de școlari fiecare, elevii noștri continuau să obțină performanțe după performanțe, iar reușita în liceele orașului trezea, ca și acum, mici invidii și multe aprecieri.

Din 1993, după construirea Școlii 10, numărul elevilor și al claselor a reintrat "în normal".

1 FEBRUARIE 1996

Prin decizia Inspectoratului Școlar al Județului Neamț, Școala 4 a căpătat denumirea Școala "Elena Cuza".

Era o urmare a dorinței elevilor, a cadrelor didactice și a directorilor de a personaliza locul unde-și desfășurau activitatea.

Era nevoia expresă de a ieși dintr-o înregimentare numerică.

De ce "Elena Cuza"? De ce numele uneia dintre cele mai iubite românce din toate timpurile?

Dacă Alexandru Ioan Cuza și-a asigurat un loc unic în sufletul românilor, Elena Cuza, Doamna, și-a impresionat contemporanii, dar a impresionat și viitorimea prin fermitatea ce a caracterizat-o, prin dragostea și generozitatea față de semeni, prin înțelepciune.

Elena Cuza și-a trăit ultimii ani de viață în urbea noastră, dăruind localnicilor dragostea și ajutorul ei.

În culisele istoriei, din umbra discretă unde-a pus-o modestia educației sale alese, Elena Cuza a acționat întotdeauna cu înțelepciune, cu generozitate.Iubirea de semeni, generozitatea faptelor doamnei Elena Cuza, iubirea ei pentru copii sînt notorii.

Iată de ce am considerat noi că acest nume ne onorează și ne obligă.

Acum, "funcționează" în școală 29 de clase.

Deși o parte dintre elevii noștri din clasele a IV-a - elevi foarte buni, participă și reușesc la concursurile organizate de liceele din apropiere, Școala "Elena Cuza" continuă să obțină rezultate ce ne fac cinste.

Poate tocmai pentru aceasta, o parte dintre cei plecați - tot cei mai buni - se întorc la clasele din care au făcut parte.

Ne mîndrim cu elevii noștri; ne mîndrim cu performanțele lor.

Privind în urmă, procedînd la un "bilanț" al efortului colectiv (elevi -dascăli), nu poți trece nepăsător pe lîngă performanțele obținute de-a lungul timpului.

La etapele naționale ale concursurilor pe obiecte de învățămînt, școala a înregistrat: 14 premii și mențiuni la matematică, 25 de premii și mențiuni la limba și literatura română, 4 la istorie, 3 la biologie, geografie 4, la fizică 10, 3 la cultură civică, 16 la chimie; numeroase locuri I și al II-lea pe țară le-au obținut formațiile noastre artistice și sportivii școlii.

Pe lîngă rezultatele obținute la olimpiade și concursuri naționale, elevii școlii au obținut multe premii la etapele județene.

Examenul de capacitate, Testarea națională, au adus, în fiecare an, Școlii "Elena Cuza" multe note de 10, multe note foarte bune. Procentul de promovare a fost întotdeauna mult mai mare decît media județului.

Și toate acestea au însemnat seriozitate,profunzime, dăruire din partea elevilor și a profesorilor.

E mult? E puțin? E munca noastră; dar mereu e loc de mai bine.

1 FEBRUARIE 2006

De la bobocii claselor I și pînă la directorii școlii, elevi, învățători, profesori, părinți - au sărbătorit 10 ani de la schimbarea denumirii Școlii 4 - în Școala "Elena Cuza".

La activitate au fost invitați și foștii elevi , pentru care Școala "Elena Cuza" va fi întotdeauna: "Școala noastră".

Elevii s-au întrecut în a-și orna clasele în vederea sărbătoririi, dînd dovadă de multă ingeniozitate și mai ales de dragoste pentru școala în care învață.

Din partea Muzeului de Istorie a participat profesorul Cojocaru Elena, care le-a oferit elevilor multe informații despre viața și activitatea Doamnei Elena Cuza.

Un interesant concurs de cultură generală, concursurile de creație literară și de creație plastică au antrenat un mare număr de elevi care au primit diplome pentru participare.N-au lipsit nici concursurile sportive, ieșirile la săniuș.

Un spectacol de înaltă ținută, care i-a încîntat pe participanți, a urmat acestor activități. Noul imn al școlii a fost unanim apreciat

Spectacolul a fost realizat și prezentat de elevii noștri care participă la activitățile Palatului Copiilor cu care școala are încheiat un parteneriat.

Elevii au pregătit mape, albume cu amintiri din viața de școlari în această unitate de învățămînt.

Laboratoarele de fizică, de chimie modernizate în ultimii ani, ca și biblioteca școlii și cabinetele de informatică, sălile de clasă, holurile - au "îmbrăcat haină de sărbătoare."

Cot la cot, elevii și dascălii lor au trudit cu bucurie și dăruire pentru a oferi mai multă frumusețe sărbătorii care s-a desfășurat sub deviza - scrisă pe frontispiciul școlii, scrisă pe ecusonul purtat de către fiecare elev și de către fiecare dascăl: "Un zece aniversar".

E felul nostru, învățători, profesori, elevi de a respecta școala și de a acționa pentru prestigiul ei.

Prof. Daniela TOMPEA,
Școala "Elena Cuza", Piatra Neamț

A FI DASCĂL E LUCRU MARE

Am auzit de multe ori aceste cuvinte: "Formez personalitatea elevilor." Da , mulți dintre noi se apleacă asupra elevilor, cum făcea odinioară Domnu' Trandafir. Cu toții știm că elevii nu sînt mașini de fabricat "puncte" pentru a ne propulsa. Elevii noștri chiar ne iubesc, ne iau ca mentori în tot ceea ce fac și vor face. Să nu le frîngem aripile, să fim chiar zîna bună din poveștile cu "feți frumoși."

Se întîmplă uneori să ne mai supărăm pe copiii noștri, 25 la număr , că doar și mama le mai face observații. Să-i apropiem de sufletul nostru, să le arătăm drumul cel drept căci ei pe noi ne ascultă.

Suntem uneori veseli, uneori zbuciumați de vremurile pe care le trăim, dar copiii nu au nici o vină. Dotați cu inteligență sau cu voință pur și simplu, sînt copii. În sufletul lor , noi sîntem percepuți simplu "doamna" și acest cuvînt spune mult.

Meseria noastră de dascăl este una specială, chiar dacă guvernanții noștrii cred altceva . Fără noi generațiile actuale de copii nu pot avea viitor; fără priceperea și dăruirea noastră, elevii nu pot pleca mai departe cu sufletul curat și pregătiți să înfrunte alte greutăți.

Să le dăm, dragi colegi, posibilitatea să spună peste ani cu emoție în suflet: "Uite-o pe doamna mea învățătoare". Știm să fim modele pentru viață; știm să le călăuzim pașii cu simț de răspundere și nu regretam nici o clipă că ne-am ales această meserie. Cînd sufletul îți este împăcat, contează mai mult decît dacă ai fi cîștigat la un joc.

Noi sîntem fără rezerve și fără modestie "modelatori". Elevii au încredere în noi, pentru că știm să pătrundem în sufletul lor. Rămas bun, doamnă învățătoare! Abia atunci și nici atunci, consider că ne-am încheiat misiunea.

Invățător Elena ZAVATE
Școala "Elena Cuza"
Piatra Neamț

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Revista presei literare

În **LUCEAFĂRUL nr. 6/2006**, Adrian Costache continuă să publice amintirile legate de viața lui de scriitor rămas în afara Dicționarului General al Literaturii Române, cel editat de Academie - după cum am aflat din numărul anterior al revistei. Deocamdată, absențe regretabile din acest vast dicționar literar sînt scriitorii nemțeni Vasile Baghiu, Radu Florescu și Constantin Munteanu. Se cuvine ca autorii lucrării să repare greșeala.

❖ În **TRIBUNA nr. 81/2006** se publică "în dezbatere" volumul lui Alex Ștefănescu, "O istorie a literaturii române contemporane". Ilie Rad și Laszlo Alexandru, unul mai vehement decît celălalt, reproșează - și pe bună dreptate - lipsa din această așa-zisă istorie a unor mari scriitori români. Ei există chiar dacă nu-i amintește (măcar) Alex. Unul dintre ei este tocmai Gellu Naum. Dar mai sînt încă vreo 10-15 nume mari.

❖ Frumoase amintiri deapănă poetul maramureșean Gheorghe Pârja despre confratele lui mai mare Nichita Stănescu în revista **ATENEU nr. 1/2006**. Aflăm din amintirile gazetarului și poetului Pârja că Nichita Stănescu a fost doar de două ori în Maramureș, dar amintirile despre el sînt vii peste tot. Edilii din Desești i-au organizat un colț memorial la căminul lor cultural și oferă anual un premiu cu numele poetului.

❖ Aflată în atenția presei și a publicului datorită piesei sale "Evangheliștii", care se joacă la Ateneul ieșean și care a strînit valuri de blesteme din partea unor reprezentanți ai Bisericii, Alina Mungiu-Pippidi acordă un interviu în numărul **1/2006** al revistei **TIMPUL**. "Nu mă așteptam ca montarea și jocul actorilor să devină niște probe de curaj" - spune autoarea. De altfel, și acesta, ca orice spectacol, are mai multe niveluri de înțelegere".

❖ Rămînînd încă în zona spectacolelor teatrale, în ultimul număr al revistei **SUPLIMENTUL DE CULTURĂ, nr. 54**, se publică o dezbatere, semnată de Mihaela Michailov și Constantin Vică, despre cel mai nou spectacol pus în scenă de Radu Afrim, unul din cei mai talentați regizori tineri români. Este vorba de piesa lui Vasili Sigarev, unul dintre cei mai în vogă dramaturgi ruși tineri, "Plastilină", pusă în scenă la Teatrul "Toma Caragiu" din Ploiești.

❖ Un articol omagial (la împlinirea a 75 de ani) dedicat poetului Petre Stoica publică confratele lui întru scris și vîrstă Ilie Constantin în revista **ROMÂNIA LITERARĂ**. Între altele, poetul Ilie Constantin notează: "S-a scris mult despre diferența lirismului petrestoician față de exprimările altor importanți poeți, de la steliștii înainte-mergători din anii 50 pînă în zilele noastre", însă doar criticul Grigurcu nuanțează raportul dintre poet și lumea ce mișună în lirica sa, densa ei materialitate.

❖ **CULTURA, nr. 5/2006**, cea mai nouă ediție a revistei tipărită pînă acum trei luni de către ICR și suspendată, editată acum sub conducerea lui Buzura, publică o recenzie la ultima culegere de poezii semnată de Emil Brumaru, "Infernala comedie", semnată de Mihai Iovănel. Curios lucru, tînărul critic literar îi reproșează celui mai important poet român în viață la această oră (alături de Cezar Ivănescu) faptul că a abandonat morcovii, pătrunjelul, păstăile (din primele cărți) în favoarea unor obiecte de budoar și alte aluzii sexuale. "Sonetele lui Brumaru o iau pe arătura fișei clinice", zice cu răutate Mihai Iovănel și n-are dreptate.

❖ Bătrîna revistă **JURNALUL LITERAR, nr. 20-24/2005**, care și-a păstrat de-a lungul anilor ținuta sobră și academică, continuă să publice intervențiile acide ale lui Paul Goma, scriitorul autoexilat în capitala franceză, fără teama că ele vor mai supăra pe vreun șef de la Uniunea Scriitorilor, cum s-a întîmplat în cazul revistei Viața Românească acum trei luni. Articolul se intitulează "A fi antisemit" și trebuie numaidecît citit.

OCHELARIST

ŞCOALA, O RANĂ DESCHISĂ...

"Educanți" și educatori, în ultima vreme

Sfîrșitul anului trecut a adus tagma dascălilor în atenția publică prin mai multe lucruri. În primul rînd, greva, ținută în mod curajos și disperat, totodată, adică timp de aproape o lună și cu gesturi pe alocuri extreme. Apoi, incalificabilele acțiuni brutale ale unor tineri primitivi, acțiuni îndreptate împotriva profesorului care se afla în plin exercițiul funcțiunii, ca să folosesc un șablon uzat, dar sugestiv. În sfîrșit, un lucru despre care credeam că se-ntîmplă doar în școlile americane din cartierele mărginașe ale megalopolisurilor: o tentativă de crimă, chiar în interiorul biroului directorului. Toate indică, fără îndoială, cît de departe s-a ajuns, în ultimii ani, în ceea ce privește statutul profesorului. Să fiu mai explicit.

Prost retribuit, prost văzut, încărcat mereu numai de responsabilități, asaltat de drepturile copilului și de pretențiile părinților, lipsit de posibilitatea materială de a se mișca în voie înăuntrul domeniului despre care le vorbește "educanților" (termen generic pentru orice individ care nu și-a desăvîrșit formarea, trecînd prin ciclul complet al unei instituții școlare) și obligat la o groază de perfecționări periodice (definitivat, grade didactice, titluri, tot felul de alte cursuri și module - plătite derizoriu), profesorul a devenit expresia umilinței supreme. În fața lui însuși, în fața tinerilor pe care-i formează și în fața celorlalți colegi întru națiune. Așa se explică lipsa de solidaritate a părinților (și a politicienilor-profesori) față de niciodată rezolvatele probleme ale dascălilor (salarii decente, acordarea unui procent corespunzător din PIB pentru educație, elaborarea unui statut clar, posibilitatea de informare la zi prin cărți și călătorii, siguranța locului de muncă ș.a.), așa se explică disprețul profund pe care tinerii ce beneficiază de serviciile lor îl afișează mai mult sau mai puțin ostentativ. Căci nu poți cere prezență demnă, eficiență, profesionalism, moralitate, conștiință deontologică și multe altele, cînd investești în potențialii purtători ai acestor atribute promisiuni mereu neonorate, dezinteres și "plimbări cu prești", puțin cîte puțin, an după an, atrăgînd, astfel, pentru ei un capital de imagine dezastruos. Impresia mea e că factorii de decizie (și nu numai ei) habar n-au, cu adevărat, care e raportul între ce i se cere unui profesor și ce are el de făcut, pe de o parte, și modul cum e retribuit și în ultimă instanță apreciat moral pentru asta. Întrebați un profesor cîte are de pregătit la începutul fiecărui an școlar, în afară de secvențele de materie pe care trebuie să le predea la lecții: planuri și planificări (pe an, pe semestru, pe unități de învățare), dosare de catedră cu o grămadă de documente și procese verbale, subiecte de teste, modalități de evaluare, informare la zi, toate făcute în urma consultării a o mulțime de precizări venite de la minister, care de care mai proaspete și mai interesante. Ca să nu mai pun la socoteală priorități ce nu țin de pedagogie: examene medicale și psihologice, garderobă prezentabilă și nu în ultimul rînd încărcarea cu un potențial nervos și afectiv dintre cele mai pozitive. Bagajul acesta e absolut necesar unei bune desfășurări a procesului didactic, astfel încît "educanții" să rămînă în cap nu doar cu suma de cunoștințe necesare, dar și cu imaginea educatorului ca model de viață sau măcar ca maestru în domeniul pe care-l administrează. Ei bine, știe toată lumea cum sînt poziționați social, moral și financiar profesorii, mai ales după ce s-a văzut că sînt în stare să recurgă la greva foamei, în condițiile în care ieșirea în stradă n-a impresionat pe nimeni. Disprețul pentru dascăli a crescut proporțional cu aceste manifestații, cu amenințarea premierului îndreptată împotriva marelui evazionist, profesorul-meditator, și eventual cu înmulțirea celorlalte amenințări, ale "educanților".

Dar probabil că nu se cunosc unele din consecințele acestui dispreț, sau mă rog, nu se văd pentru că au devenit deja o normă. Cam cum spuneau pitagoreicii despre muzica sferelor: n-o mai auzim pentru că sîntem prea obișnuiți cu ea. Gradul ridicat de vulgarizare al societății românești, incultura, imoralitatea și agresivitatea sînt cauze directe ale unui sistem de educație deficitar și ale lipsei de modele. Socoteala trebuie făcută de foarte curînd, din anii '90 încoace, pentru că înainte de '89, în ciuda ascensiunii socialismului multilateral dezvoltat, statutul școlii și al profesorilor era mult mai apropiat de normalitate, în multe privințe. Astăzi, în schimb, educatorii sînt condamnați la constatarea permanentă a micimii lor ("nici nu știi cît de mic ai început să fii!", și-ar putea spune, parafrazînd o butadă recentă), în condițiile în care "a fi mare" înseamnă, acum, în primul rînd, materialmente vorbind, "a-ți permite să ai". Politicienii care declară cu nonșalanță că au primit subite mosteniri, care emit de la tribuna publică glumițe cu vizibile arome licențioase, care răspund oamenilor cu obrăznicie și s-au obișnuit să nu-și țină promisiunile, care vorbesc agramat și schimbă neveste nu vor ști niciodată că "ești" în măsura în care "ești educat". Ar fi ideal, desigur, să realizeze prea tîrziu lucrul acesta și să-l transmită măcar odraslelor lor.

Nu știu dacă am reușit să transmit ceva despre educatorii din ultima vreme, după toată această înșiruire de cuvinte scrise "la cald", și de aceea cam patetice și plîngărețe. Cît despre "educanți", nu cred că mai e nevoie să vorbim. Se văd peste tot. Și aria lor de cuprindere nu e numai aceea a școlilor și universităților. În curînd, fără schimbarea modului cum sînt priviți și tratați educatorii, vom fi înconjurați numai de "educanți". Și Doamne-ferește, să nu pățim ca-ntr-o poveste de Saadi: lîngă atîția "educanți" cu statut permanent, să devină și educatorii ca ei.

Adrian G. ROMILA
(preluare din "Luceafărul", Nr. 2/2006)

PLÎNGERIA GRECILOR

(Urmare din nr. 77)

Ceră și profundă, pentru bogăția și strălucirea imaginilor, pentru sentimentele de smerenie, de căință și de încredere în Dumnezeu. Cunoașterea lor ar însemna un gest nobil de prețuire a înaintașilor și recuperarea unui monument literar.

Autorul acestor „Plângeri" a fost un iluminat monah nemțean, un mare poet și un mare cântăreț. Opera lui literară a fost strânsă într-un manuscris-autograf, scris mare, tiparnic, pe 92 de pagini, cu cerneală neagră, cu titluri roșii,și dăruit de autor la biblioteca Mănăstirii Agapia din vale, înscris în vechiul registru la nr. 293. Acest manuscris s-a pierdut în incendiul care a devastat Mănăstirea în 23 iulie 1903, în timpul stareței Elisabeta Cerchez.

Astăzi această operă se păstrează într-o copie, în Manuscrisul 163 „Istoria Sf(intei) M(ănăst)iri Agapia... după Narcis Crețulescu, 1907, p.337 - 376, din Biblioteca Mănăstirii Neamț.

Opera lui muzicală este și ea necunoscută. Numai un manuscris de muzică bizantină din Mănăstirea Neamț (Manuscrisul grec nr. 17, f. 32v - 36v) păstrează un Polieleu în limba greacă, Eh I, precedat de următoarea însemnare în limba greacă: „Prezentul Polieleu a fost compus de Zosima monahul psaltul în vechea sistemă a muzicii, iar în noua metodă muzicală a fost exighisit de Visarion Ieromonahul, 1836, aprilie 9."

În final, cu privire la viața lui, putem presupune că Zosima s-a născut în a doua parte a sec. XVIII și a murit după 1836, pentru că nu mai este menționat nici într-un document. Sigur a făcut parte dintre personalitățile remarcabile ale Lavrei nemțene din acea perioadă. După cum se poate constata, timpul n-a reușit să dea uitării un poet!

Profesor Pavel LUNGU,
Seminarul Teologic „Veniamin Costachi"

ÎNTRE LEGE ȘI "BINECUVÎNTARE"

Doresc să aduc în atenția cititorilor noștri (cadre didactice și nu numai) un eveniment petrecut luna trecută în cadrul I.Ș.J. Neamț: modul în care a fost numit inspectorul la... religie. Pentru postul rămas vacant în urma *„demisiei"* fostului inspector, preotul Oprea Ștefan, s-au înscris în cursă, la propunerea I.Ș.J., patru cadre didactice cu experiență bogată în domeniu: prof. Mihaela Rusu - Colegiul Național „Petru Rareș" P. Neamț, prof. Popa Cristina - Școala Nr. 1 Roman, prof. Bobu Ana - Școala Nr. 5 Roman și prof. Floroaia Mihai - Școala „Spiru Haret" P. Neamț. Atît timp cît Inspectoratul Școlar a solicitat cele patru cadre didactice, nici nu mai încape vorbă că nu ar fi întrunit condițiile legale. Cei patru nominalizați au participat la interviul organizat de I.Ș.J. Neamț, în urma căruia au rămas în cursă profesorii Cristina Popa și Mihai Floroaia. Urma, conform celor difuzate în mass - media, ca Mitropolia Moldovei și Bucovinei să dea binecuvîntarea (acordul) pentru unul dintre ei. Totul normal și legal pînă cînd... surpriză! ... cînd doi concurează.... *„binecuvîntarea"*... cîștigă și se pare că *„Mitropolia a învins Inspectoratul Școlar"* (vezi ziarul Ceahlăul din 24 ianuarie 2006) prin numirea (cu delegație) prof. Mihai Giosan în această funcție. Cît despre noul *„inspector"* aflăm că are doar definitivatul în învățămînt!!!

Ca om din afara sistemului, mă întreb: acolo unde duhul blîndeții și al înțelepciunii trebuie să lucreze în spiritul dreptății și al corectitudinii nu cumva s-a dovedit a fi tocmai invers? Competența, profesionalismul, concurența au fost călcate de o nevinovată *„binecuvîntare"*? Cît despre profesorii de religie... să se bucure, căci au și ei acum un stăpîn și, totuși, e o mare realizare: dacă în urmă cu cîțiva ani (destui la număr) era numit în această funcție un individ ce nu avea nici în clin nici în mînecă cu învățămîntul (să nu mai amintim că nu avea nici grade didactice), acum se pare că lucrurile intră pe făgașul normal - proaspătul *„binecuvîntat"* inspector avînd definitivatul în învățămînt.

Așteptăm partea a doua a spectacolului- *„concursul"* propriu-zis pentru ocuparea postului de inspector și intrarea în legalitate care nu mai este sarcina bunului Dumnezeu, ci a Inspectoratului Școlar. Doamne ajută!

Redactor de ocazie

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

CENTENARUL PEDAGOGULUI NEMȚEAN *ION DIDILESCU*

Profesorul de filosofie Ion Didilescu s-a născut în comuna Boghicea, la 13 februarie 1906. A avut un comportament exemplar la școala primară din sat și la Liceul "Roman Vodă" din Roman, ca și la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității București, pe care a absolvit-o în 1929.

Admirabilă activitate pedagogică a desfășurat, apoi, ca profesor la Liceul din Roman, pe care-l absolvise și la Liceul din Focșani, Oradea, Cluj (1939- 1940), Piatra- Neamț (Școala Normală "Gh. Asachi", 1940- 1941). În 1941 a fost chemat ca profesor la Seminarul Pedagogic al Universității din Iași, unde și-a luat doctoratul în 1948, cu tema "Legea în științele exacte". A fost încadrat ca asistent la Facultatea de Filosofie a Universității ieșene. În 1949, cînd s-a desființat Facultatea de Filosofie din Iași (ca și cea de la Cluj), el a fost transferat la București, dar a predat la "școală medie" pînă în 1956, cînd a fost chemat în Ministerul Învățămîntului ca director general. A lucrat aici pînă în 1968 asigurînd continuitatea măsurilor luate de ministrii: Ilie Murgulescu (28.X.1953- 17.XI.1956 și 9.I.1960- 22.III.1963), Miron Constantinescu (17.XI.1956- 13.VII.1957), Athanase Joja (13.VII.1957- 9.I.1960), Ștefan Bălan (22.III.1963- 19.VIII.1969). A fost, apoi, profesor de logică și decan al Facultății de Filosofie din București, pînă în 1973, cînd a fost pensionat. A murit în 1987.

Educator de înaltă vocație, s-a implicat permanent în viața culturală a țării. La Oradea a publicat în revista locală "Familia", dar și în Revista de filosofie, Anale de psihologie. A publicat în vol. IV (1939) al monumentalei "Istoria Filosofiei Moderne. Omagiu Profesorului Ion Petrovici" materiale despre filosofii francezi contemporani. Aceste texte le-a republicat și în culegerea "Priviri asupra filosofiei franceze contemporane" (1939). La Cluj a publicat în revista "Țară nouă. Tribună a drepturilor naționale și democratice" (1939- 1940), printre altele, studiul "Comentar la Legea învățămîntului" în nr. din decembrie 1939. Date despre colaborarea lui aici găsim în volumul "Țară nouă- Studiu, antologie și amintiri de la colaboratori" de Lucian Octavian Bogdan, Ed. Dacia, 1989, Cluj- Napoca, 260 p.

La Iași, în colaborare cu N. Bagdasar, Șt. Bârsănescu și Jean Livescu a editat revista trimestrială ETHOS (ianuarie 1944- decembrie 1947). Aici, în nr. 1- 2, ian.- iun. 1945 a publicat studiul "Cultură și culturi" (p. 92- 105) în care exprimă idei cu bătaie lungă, pînă-n viitorul pe care-l pregătim noi astăzi: "... unda supranațională a științei și filosofiei leagă umanitatea civilizată într-un tot umanitar..." "... există o formă de activitate care leagă umanitatea într-un tot" (p. 105).

Idei pedagogice a emis și în lucrările pe care le-a publicat în colaborare: 1. "Logica Manual pentru liceele pedagogice anul V învățători și educatoare și institute de educatoare anul II" (1959, 1967, 1973, 250 p.), în colaborare cu V. Pavelescu; 2. "Silogistica. Teoria clasică și interpretările moderne", în colaborare cu P. Botezatu, 1976, 478 p.; el scriind partea I "Silogistica clasică", pp 15- 210.

În tot ce a gîndit și a înfăptuit se simte încrederea lui în puterea instructiv- formativă a școlii, în viitorul învățămîntului românesc. Ca director general în Ministerul Învățămîntului, într-o perioadă foarte grea (1956- 1968) a căutat să potolească furia distrugătoare de tradiții pedagogice românești a regimului politic sovietizant de după 1947 și să refacă ceea ce distrusese deja. A reintrodus învățămîntul preuniversitar de 12 clase (se redusese la 10); a reintrodus numele de liceu (fusese înlocuit cu cel de "școală medie"), numele de bacalaureat, de licență. A reintrodus în învățămîntul românesc statutul de titular și gradele didactice (definitiv, II și I) în 1959. A recunoscut doctoratele unor profesori, denunțate de proletcultism ca "otravă burgheză". Se înlocuise cu "candidat în științe" ce se putea obține la Moscova sau Leningrad.

Pentru toate acestea, meritată toată admirația și veșnica noastră recunoștință.

Prof. Traian CICOARE

Avem o școală. Ale cuie?

De cînd n-ați mai călcat, stimați cititori extra - școlari, într-o unitate de învățămînt a zilelor noastre? O să-mi replicați cu trufie: "Am făcut și noi o școală doamnă, ce vreți să insinuați?" Da, dar școala noastră, dragilor, nu seamănă DELOC cu cea de astăzi II.2006.

Că de-aia scriu, că poate va citi cineva măcar peste 20 de ani, cînd va fi arhivat "Apostolul" și speriindu-se, va încerca să pună capăt acestei degringolade, numită școala noastră ca o floare.

Pentru exemplificare: dacă aveți un pic de timp liber, haideți într-o școală oarecare (din oricare județ al preaminunatei noastre țări), intrați fără nici o treabă la oricare "fără 10" și veți fi dărîmați sau lipiți de toți pereții lambrisați de părinți, de sălbaticii super - hormonali ai gimnaziului școlii românești contemporane, pe fondul sonor al vehiculatului "Uăii, Uăii, Uăii" (expresie care înlocuiește orice nume propriu).

Dacă mai aveți putere, intrați două minute și într-o clasă cu extratereștrii I - IV și veți vedea cum lustruiesc parchetul de plastic cu hăinuțele uniformei obligatorii și cum se stropesc cu cerneala țîșnind din stilourile tot mai scumpe, ca într-un adevărat ritual "Woodu", sub ochii obosiți ai doamnelor, care-și fac cruce în gînd, numărîndu-și anii rămași pînă la pensie.

Aceasta este "generația indigo", veți spune, adică sunt "copiii mov", născuți și făcuți, după părerea specialiștilor, în astral și veniți printre noi să ne învețe o lecție.

Dacă ați rezistat eroic, treceți în aceeași zi și printr-un liceu, oricare ar fi el, urcați pe scara elevilor și pregătiți-vă să vă treziți cu un scuipat pe cap, cu un damf de tutun de la buda elevilor, cu un "pitbul" fără lesă, la gamba unui jmeker cu cercel în nas și creastă roz, sau cu o pereche îmbîrligată pe balustrada etajului II, că doar ne situăm între sfinții Valentin și Dragobete.

Stimați părinți, cîți mai sunteți în țară, știți cumva, dacă nu vă cerem prea mult, unde este situat în oraș liceul la care era să zic învață fiul sau fiica dumneavoastră? Ați auzit că ultima statistică verde-n față spune că în capitala României unul din trei elevi s-a îmbătat luna trecută și o declară reporterilor cu mîndrie adolescentină?

Unele mămici, aflînd tardiv de tîrziu care-i situația școlară a copilului, ne admonestează cu mîinile în șolduri, ca la piață: "De ce nu-i pocniți doamnă, noi vă lăsăm!" sau și mai grav: "Faceți dumneavoastră ce credeți, eu n-am ce-i face, nu-l mai pot stăpîni!".

În ce țară trăim fraților, în ce școală din ce veac? Oricum, tot noi profii suntem urecheați și puși să ne îngropăm în hîrtii, care să dovedească faptul că suntem capabili să "gestionăm" și acest tip de criză, să "managerizăm" și acest conflict și mai ales să concepem și un eventual proiect "ieuropean", întru ameliorarea stării de fapt (și dacă se poate, poate și de drept, nu?)

Îmi amintesc că într-un ziar un publicist relata faptul că marele Alex Ștefănescu, vrînd să-i ia un interviu și mai marelui Nicolae Manolescu, a fost nevoit să-și ceară scuze, pentru alegerea locului nepotrivit. Era o terasă atît de zgomotoasă, cu liceeni care-și comunicau zbierînd toate ofurile, fapt care făcea imposibil dialogul celor doi oameni de litere. Articolul spune că maestrul, păstrîndu-și cumpătul, ar fi afirmat: "Trebuie să ne obișnuim cu ei. Este generația cu timpanul gros și himenul subțire!"

Slavă cerului că am un copil adult. Dar nepoții mei...? Despre învățămîntul preșcolar și cel universitar, în numerele următoare).

Viespea Dida

Rubrică coordonată de Dumitrița VASILCA

MOZAICUL MEU CHINEZESC

Sunt momente în viață cînd te întîlnești cu șanse fantastice pe care dacă ai știința și puterea să le fructifici, le poți transforma în ore astrale; în cazul meu a fost vorba despre un an astral, iar șansa s-a numit posibilitatea de a preda limba engleză în China.

Prima confesiune pe care trebuie s-o fac este aceea că am resimțit această experiență ca pe un permanent Pat al lui Procust, pentru că am fost nevoită să mă reajustez profesional, intelectual și emoțional la fiecare pas, ceea ce m-a ținut într-o continuă stare de febrilitate, extrem de scump plătită, dar foarte valoroasă.

Cartierul meu general a fost în Shenzhen, o metropolă remarcabilă, construită în 20 de ani, cu arhitectură de tip american, impresionantă și strivitoare prin fast și înălțime, situată la 30 de km de Hong Kong și considerată la fel de prosperă; de altfel, „capitalismul" chinez este recunoscut (nu de către ei, evident!) în Hong Kong, Shanghai și Shenzhen (de șapte ori mai mare decît capitala noastră).

Spre deosebire de Hong Kong, care e cosmopolit și eclectic, Shenzhen-ul e încă tributar, în profunzime, mentalității Chinei comuniste; altfel spus, aparențele sînt moderne, fastuoase, supertehnologizate, dar esențele au rămas suspendate într-o Chină destul de închistată, suficientă și trufașă. Spun asta în deplină cunoștință de cauză, pentru că am avut ocazia să observ acest mecanism vetust la lucru în majoritatea categoriilor sociale și, în mod paradoxal, inclusiv la tinerii cărora le-am predat limba engleză. Imaginați-vă, de exemplu, cum este să ai în sala de clasă cîte un laptop pentru fiecare elev, să privești pe fereastră și să vezi un zgîrie-nor sau o clădire în stil nouveau, iar în atitudinea și mentalitatea tinerilor (între 16 și 30 de ani) să te lovești de cele mai teribile complexe, frustări și prejudecăți, de la vestimentația uniformizată și extrem de demodată (de care sînt chiar mîndri!!!) continuînd cu atitudinea refractară față de alte civilizații (prea puțin importante pentru că nu sînt atît de vechi!!!) și pînă la ideea că doar ei sînt deținătorii moralității absolute, aproape tot ce vine din Occident fiind superficial, imoral sau cu o utilitate practică imediată și atît (deși aproape toți visează să trăiască superficial, dar bine în Occident!!!).

Această contradicție uluitoare a făcut deliciul șederii mele în China, pentru că l-am surprins la tot pasul pe micul mandarin mîndru de istoria sa (și pe bună dreptate), sau de realizările poporului său, trăgînd cu coada ochiului (pentru că nu a învățat, sau dacă a învățat, încă nu are curajul să privească deschis, frontal) la curtea vecinilor și încercînd să înțeleagă de ce lumea nu înseamnă numai China. De altfel, vizita la Beijing mi-a confirmat bănuiala că „Orașul interzis" nu e numai o sintagmă pentru Palatul Imperial, ci e încă sigiliul tragic al spiritului chinez care-și poartă uluitoarea istorie ca pe un vestigiu inestimabil, dar inaccesibil; în sensul că, de cele mai multe ori, avem de-a face cu o idolatrie și nu cu o admirație vie. Este perfect adevărat că m-a impresionat marele popor chinez, cu marea lui forță de muncă și cu marea lui istorie, că am văzut cu ochii mei minunățiile din timpuri dinastice, de un rafinament ieșit din comun, că le-am admirat gingășia, sensibilitatea și ingeniozitatea dar, ca într-un basm străvechi, toată această lume este protejată, dar și izolată de marele zid chinezesc, atît de mare (și de eficient, de altfel) încît se poate vedea de pe Lună. În fond, paradoxul zidului e cel al Chinei, așa cum am cunoscut-o și înțeles-o eu, și anume acela că, deși te face puternic, el te însingurează și asta mă duce cu gîndul la dragonul atît de semnificativ în cultura chineză, fioros, curajos, puternic dar chiar și el simte nevoia să danseze, să petreacă, deci să comunice.

În concluzie, mozaicul meu chinezesc, atît de contradictoriu și de viu ar arăta cam așa: imensul pom de Anul nou Chinezesc din ianuarie (împodobit cu portocale adevărate una lîngă alta), cei 60 de copii identici, muți și speriați din școlile de stat, deosebita politețe, perversitatea desăvîrșită, căldura naivă, lipsa farfuriilor și aruncatul oaselor de pește pe masă, eleganța tuturor mijloacelor de transport în comun (aer condiționat), bărbații cu unghii lungi, femeile gingașe și incredibil de frumoase, lipsa oricărei inscripții în limba engleză, hoteluri și restaurante elegante fără meniuri în engleză, minunății din jad, și multe, multe alte imagini și amintiri contrastante și contradictorii - dar absolut toate alcătuind „istoria" mea chinezească pe cît de cutremurătoare, pe atît de fantastică.

Prof. Daniela Ioana NICOARĂ

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

FEBRUARIE 2006

În numerele anterioare au fost semnalate aniversările din februarie: N. Irimia 1/1929; I. Gotcu 2/1861; Simion Iordache 2/1924; Gh. Vadana 3/1931; Marcel Dragotescu 4/1934; Panaite Popovici 9/1884; Leon Mrejeriu 10/1879; Panaite Criveț 12/1861; Otilia Cazimir 12/1894; Gh. Dumitreasa 12/1933; C. Grasu 13/1937; P. Zamfirescu 14/1916; V. Spiridon 14/1958; Melchisedec Ștefănescu 15/1823; V.A. Urechia 15/1834; I.C. Lămătic 15/1931; V. Postolică 15/1955; Mădălina Cucu 15/1968; Eugenia Mrejeriu 17/1879; P. Răscanu 18/1846; Maria Toma 19/1934; Th. G. Dornescu 21/1898; V. Gaboreanu 21/1901; Sofia Burculeț 21/1925; Harry Brauner 24/1901; C. Burduja 24/1906; C. turcu 26/1903; Elvira Gille 27/1951; Iuliu Buhăescu 28/1908.

- Și comemorările: 12/1998, Elena Crăciun; 19/1997, P. Zamfirescu.
- 6/2003 Casa Corpului Didactic Neamț a organizat o sesiune de comunicări a elevilor cu tema "Pagini inedite din viața și opera lui Brîncuși", la care s-au evidențiat elevi de atunci: Laura Luca, Sabina Șum, Maria Bocancea, Cătălin Ciucă, Alexandra Rusu, Mădălina Zabulic.
- 13/1906 (acum un veac), n. la Boghicea, profesorul logician Ion Didilescu, fost director general în Ministerul Învățămîntului (1956- 1968), m. 1987.
- 13/2006, școlile din Boghicea vor organiza manifestări dedicate profesorului logician Ion Didilescu, născut la Boghicea, unde a făcut și școala primară. Va fi sărbătorit și de Liceul "Roman Vodă", unde a fost elev și profesor la începutul anilor '30, ca și la Liceul "Gh. Asachi" din P. Neamț, unde a fost profesor (1940-1941).
- 14/1852, n. la Buhalnița, învățătorul Gh. Cădere, strălucit învățător în satul natal, 40 de ani, cu elevi deveniți personalități culturale românești, m. 1935.
- 15/1886 (acum 120 de ani), n. la Hoisești, admirabilul profesor de pedagogie și director al Școlii Normale "Gh. Asachi" din P. Neamț- Ion Drăgan- cu studii la Viena, autorul cărții de perenă valoare "Dușmanul nostru, copilul" (1929), m. 1937. ***(Prof. Traian CICOARE)***

DRAGOSTE, SEX, CĂSĂTORIE, BĂRBAȚI ȘI FEMEI

A spus că era respirație artificială, dar acum am aflat că sînt tatăl copilului.*(Anthony BURGESS)* ● E bine să compui scrisori de dragoste. Există lucruri pe care nu-ți vine să i le ceri amantei prin viu grai- de pildă, banii. *(Henri de REGNIER)* ● Dacă n-ar fi hoții de buzunare și perchezițiile de aeroporturi, n-aș avea nici un fel de viață sexuală. *(Rodney DANGERFIELD)* ● O doamnă este o femeie care nu-și arată niciodată desuurile fără un scop precis. *(Lillian DAY)* ● Sînt un amant atît de bun fiindcă exersez foarte mult de unul singur. *(Woody ALLEN)* ● Eunucul e un bărbat fără strop de fudulie. *(Robert BYRNE)* ● Ce blondină! La vederea ei, un episcop ar fi putut să facă o gaură în vitralii. *(Raymond CHANDLER)* ● Maică-mea e de vină pentru viața mea sexuală sărăcăcioasă. Mi-a spus doar "bărbatul stă deasupra, femeia dedesubt". Timp de trei ani, soțul meu și cu mine am dormit în paturi suprapuse. (Joan RIVERS) ● Nu există nimic mai frumos pe lume decît devotamentul unei femei măritate. E un lucru despre care bărbații însurați nu au nici cea mai mică idee. *(Oscar WILDE)* ● Femeile sînt ca elefanții- tuturor le place să se uite la ele, dar nimeni nu vrea așa ceva acasă. *(W.C. FIELDS)* ● Dăruiește-mi, o Doamne, castitatea, dar nu te grăbi. *(Sf. AUGUSTIN)* ● Am o viață amoroasă cumplită. Ultima dată cînd am intrat într-o femeie a fost cînd am vizitat Statuia Libertății. *(Woody ALLEN)* ● Prefer să mă culc cu Lillian Russell goală pușcă decît cu Ulysses S. Grant în uniformă de paradă. *(Mark TWAIN)* ● Gîndurile unei femei sînt mai curate decît ale unui bărbat fiindcă și le schimbă mai des. *(Oliver HERFORD)* ● Un bărbat care se însoară cu amanta creează un loc liber în schemă. *(James GOLDSMITH)* ● Șirul lacrimilor unei femei este una dintre cele mai periculoase ocupații ale bărbatului. *(Dorothy DIX).*

Selecție coordonată de Mircea ZAHARIA

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÂNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, Dan AGRIGOROAE, Niculina NIȚĂ, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU *(secretar)*.

Prețul: 1 RON